

**รายงานการศึกษา ฝึกอบรม ดูงาน ประชุม/สัมมนา ปฏิบัติการวิจัย
และการไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ**

.....

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไป

๑.๑ ชื่อ/นามสกุล...(นาย, นาง, นางสาว) นางสาวพจนีย์ พจนะลาวัฒน์ อายุ ๕๐ ปี
การศึกษา นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

๑.๒ ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

หน้าที่ความรับผิดชอบ (โดยย่อ) ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของกรมป่าไม้ ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนปฏิรูปประเทศ แผนปฏิบัติราชการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และแผนปฏิบัติราชการกรมป่าไม้ รวมทั้งกำกับการประสานการตรวจราชการในทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับกรมป่าไม้ นอกจากนี้ ยังดำเนินการบริหารจัดการความเสี่ยงและการควบคุมภายในของกรมป่าไม้

๑.๓ ชื่อเรื่อง/หลักสูตร ผู้ช่วยผู้ตรวจราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘

เพื่อ ☐ ศึกษา ☐ ฝึกอบรม ☒ ดูงาน
☐ ประชุม / สัมมนา ☐ ปฏิบัติงานวิจัย ☐ ไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ

แหล่งผู้ให้ทุน สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ประเทศที่ไป สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

งบประมาณ ใช้จ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๘ งบรายจ่ายอื่น โครงการพัฒนาประสิทธิภาพการตรวจราชการ โดยใช้แนวคิดเทียบเคียงต้นแบบ (Benchmarking) ของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ระหว่างวันที่ ๑๕-๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๘

รวมระยะเวลาการรับทุน ๓ วัน

ภายใต้โครงการ พัฒนาประสิทธิภาพการตรวจราชการ

ของหน่วยงาน สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

คุณวุฒิ/วุฒิปัตรที่ได้รับ ประกาศนียบัตร

ส่วนที่ ๒ ข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษา ฝึกอบรม ดูงาน ประชุม / สัมมนา ปฏิบัติงานวิจัย และไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ (โปรดให้ข้อมูลในเชิงวิชาการ หากมีรายงานแยกต่างหาก พร้อมดิสเก็ตหรือ CD)

๒.๑ วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้ปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยผู้ตรวจราชการหรือเจ้าหน้าที่สนับสนุนการตรวจราชการได้เรียนรู้และสัมผัสประสบการณ์ตรงในแนวทางการพัฒนาหรือกรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ เพื่อเปิดโลกทัศน์และเสริมสร้างวิสัยทัศน์ให้เกิดแนวคิดและมุมมองใหม่ มาเทียบเคียงและใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานสนับสนุนการตรวจราชการ

๒.๒ เนื้อหา (โดยย่อ)

- เอกสารแนบ ๑

- เอกสารแนบ ๒

- เอกสารแนบ ๓

- เอกสารแนบ ๔

๑. ศึกษางานด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคลคุณภาพสูง และเทคโนโลยีเพื่ออุตสาหกรรม
ณ ศูนย์นวัตกรรมใหม่แห่งชาติ (National Innovation Center)
วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๘

นโยบายด้านนวัตกรรมในประเทศเวียดนาม

๑. การกำหนดนโยบาย และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมนวัตกรรมในประเทศเวียดนาม

รัฐบาลเวียดนามมีบทบาทสำคัญในการริเริ่ม กำหนดทิศทาง ควบคุม และเชื่อมโยงทรัพยากรต่าง ๆ อย่างบูรณาการ เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง โดยเฉพาะในช่วงเวลาวิกฤตหรือความปั่นป่วน รัฐบาลสามารถริเริ่มโครงการเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสร้างสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้สำหรับการนำนวัตกรรมไปใช้ทั่วประเทศ ทั้งในรูปแบบการผลักดันจากบนลงล่างอย่างเบ็ดเสร็จ ตลอดจนการจัดสรรงบประมาณเพื่อยกระดับขีดความสามารถของแรงงานให้มีประสิทธิภาพ และสามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว

ประเทศเวียดนาม พรรคคอมมิวนิสต์ของเวียดนามถือเป็นสถาบันทางการเมืองที่อิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาของประเทศเวียดนาม โดยมติของการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามครั้งที่ ๑๓ ได้กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะนวัตกรรมไว้ว่า ได้กำหนดไว้ว่าประเทศเวียดนามภายในปี ๒๐๒๕ เวียดนามจะเป็น “ประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัย ก้าวข้ามระดับรายได้ปานกลางชั้นล่าง” ภายในปี ๒๐๓๐ จะเป็น “ประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัยและมีรายได้ปานกลางชั้นสูง” และภายในปี ๒๐๔๕ จะกลายเป็น “ประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูง”

มติของการประชุมดังกล่าวยังเน้นว่า เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ปี ๒๐๔๕ เวียดนามต้องส่งเสริมการวิจัย การถ่ายทอด และการประยุกต์ใช้ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมถึงนวัตกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำเร็จในยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่สี่ต้องไม่แยกออกจากการดำเนินการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัลระดับชาติ การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล การยกระดับผลิตภาพ คุณภาพ ประสิทธิภาพ และความสามารถในการแข่งขันของเศรษฐกิจ เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ระหว่างปี ๒๐๓๕ ถึง ๒๐๔๕ เวียดนามต้องเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ซึ่งต้องได้รับการสนับสนุนจากการปฏิรูปอย่างครอบคลุมในด้านกฎหมายและนโยบาย

เวียดนามกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านจากเศรษฐกิจที่พึ่งพาแรงงานและทรัพยากร ไปสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยผลิตภาพแรงงาน การพัฒนาอุตสาหกรรม และความทันสมัย ดังนั้น เวียดนามควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาองค์ความรู้ทางทฤษฎีและพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์สำหรับนวัตกรรมภายในปี ๒๐๒๕ โดยการจัดระบบนโยบายด้านนวัตกรรมให้เป็นระบบมากขึ้น ปรับปรุง แก้ไข และเพิ่มเติมกฎหมาย พระราชกฤษฎีกา แผนงาน และโครงการที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมที่มีอยู่เดิมเมื่อเวียดนามมีพื้นฐานทางทฤษฎีและปฏิบัติที่ครอบคลุมและเป็นระบบมากขึ้นแล้ว จึงสามารถเริ่มพิจารณาและกำหนดได้ว่า จำเป็นต้องตรากฎหมายเฉพาะด้านนวัตกรรมในช่วงปี ๒๐๒๕ - ๒๐๓๐ หรือไม่ เพื่อสนับสนุนเป้าหมายในการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม และบรรลุวิสัยทัศน์ในการเป็นประเทศที่มีรายได้สูงภายในปี ๒๐๔๕

๒. นโยบายด้านนวัตกรรมในภาครัฐ

แนวปฏิบัติจากหลายประเทศแสดงให้เห็นว่า การส่งเสริมนวัตกรรมจำเป็นต้องมีแนวทางแบบองค์รวม ที่ครอบคลุมองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่

- ๑) การศึกษาและการฝึกอบรม ทรัพยากรมนุษย์
- ๒) โครงสร้างพื้นฐาน
- ๓) การเงิน

- ๔) การวิจัยและพัฒนา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- ๕) การพาณิชย์ของสิ่งประดิษฐ์และการถ่ายทอดเทคโนโลยี
- ๖) การเชื่อมโยง ความร่วมมือ และการสื่อสาร

อย่างไรก็ตาม นโยบายส่งเสริมนวัตกรรมในปัจจุบันของเวียดนามยังมีแนวโน้มเน้นไปที่สตาร์ทอัพ ด้านนวัตกรรมและวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นลักษณะที่นวัตกรรมเป็นแนวคิดที่กว้างและครอบคลุมหลายด้าน เช่น การศึกษา การเงิน โครงสร้างพื้นฐาน วัฒนธรรม ฯลฯ ดังนั้น เพื่อส่งเสริมนวัตกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องมีระบบนโยบายด้านนวัตกรรมที่ครอบคลุมและครอบคลุมทุกมิติ สอดคล้องกับยุทธศาสตร์และเป้าหมาย ปี ๒๐๓๐ และวิสัยทัศน์ปี ๒๐๔๕

ในความเป็นจริง ระบบนโยบายด้านนวัตกรรมของเวียดนามยังคงกระจุกกระจายและแยกส่วน อยู่ในแต่ละกระทรวง หน่วยงาน และสาขาต่าง ๆ โดยยังไม่มีวิสัยทัศน์ร่วมในระดับชาติที่เป็นระบบ

จากการวิเคราะห์ข้างต้น เวียดนามยังไม่มีระเบียบหรือกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม ในภาครัฐโดยตรง สาเหตุหลักคือ คำว่า “นวัตกรรม” ยังไม่มีการนิยามอย่างชัดเจนในระบบกฎหมาย และยังไม่มี หน่วยงานของรัฐที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้นำด้านนวัตกรรมโดยตรง อย่างไรก็ตาม เอกสารและนโยบายของพรรค และหน่วยงานรัฐบาลได้มีการบูรณาการแนวคิด “นวัตกรรม” เข้าไว้ในเอกสารของแต่ละภาคส่วนที่อยู่ภายใต้ การบริหารของตน

ยุทธศาสตร์และแผนงานสำคัญของพรรคและรัฐบาลหลายฉบับได้กล่าวถึงนวัตกรรมว่าเป็นแรงขับเคลื่อน สำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล สังคมดิจิทัล และการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัลของหน่วยงานรัฐ ตัวอย่างนโยบาย สำคัญ ได้แก่

- ๑) คำสั่งเลขที่ ๗๔๔/QĐ - TT ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๐๒๐: อนุมัติโครงการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัล แห่งชาติถึงปี ๒๐๒๕ และวิสัยทัศน์ถึงปี ๒๐๓๐
- ๒) คำสั่งเลขที่ ๒๘๘๘/QĐ - TT ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๐๒๐: ยุทธศาสตร์แห่งชาติว่าด้วยการปฏิวัติ อุตสาหกรรมครั้งที่สี่ถึงปี ๒๐๓๐
- ๓) คำสั่งเลขที่ ๕๖๘/QĐ - TT ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๐๒๒: ยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมถึงปี ๒๐๓๐
- ๔) คำสั่งเลขที่ ๔๑๑/QĐ - TT: อนุมัติยุทธศาสตร์แห่งชาติว่าด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ดิจิทัลถึงปี ๒๐๒๕ และวิสัยทัศน์ถึงปี ๒๐๓๐

ตาราง : นโยบายที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม

นโยบาย	เป้าหมายและแนวทางที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม
คำสั่ง ๗๔๙/QB - TTg	โครงการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัลแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๖๘ มุ่งเน้นเป้าหมายในการสร้างสถาบันและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล เพื่อส่งเสริมนวัตกรรม โดยมีรายละเอียดดังนี้ การสร้างสถาบัน สร้างสถาบันในแนวทางที่ส่งเสริมและเปิดรับผลิตภัณฑ์ แนวทางแก้ไขบริการ และรูปแบบธุรกิจดิจิทัล พร้อมทั้งส่งเสริมวิธีการบริหารจัดการใหม่ ๆ สำหรับความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นใหม่ โดยประกอบด้วย ๑) ยอมรับการทดลองผลิตภัณฑ์ แนวทางแก้ไข บริการ และรูปแบบธุรกิจดิจิทัล แม้ว่ากฎระเบียบทางกฎหมายจะยังไม่สมบูรณ์หรือไม่ชัดเจน ควบคู่ไปกับการพัฒนากฎหมายให้สมบูรณ์ สร้างกรอบกฎหมายสำหรับการทดลองอย่างมีการควบคุม เพื่อพัฒนา ทดสอบ และประยุกต์ใช้ผลิตภัณฑ์ดิจิทัล แนวทางแก้ไข บริการ และรูปแบบธุรกิจในเวียดนาม โดยกำหนดขอบเขตของพื้นที่และระยะเวลาการทดลองอย่างชัดเจน เพื่อส่งเสริมนวัตกรรม ๒) ทบทวน เสนอการแก้ไขและเพิ่มเติมระบบเอกสารทางกฎหมายในสาขาเฉพาะ เพื่อรองรับความสัมพันธ์ใหม่ที่เกิดขึ้นในกระบวนการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัล และส่งเสริมนวัตกรรม ๓) ทบทวน เสนอการแก้ไขและเพิ่มเติมระบบเอกสารทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ สตาร์ทอัพนวัตกรรม ทรัพย์สินทางปัญญา การค้า การลงทุน และการดำเนินธุรกิจ เพื่อสร้างเงื่อนไขที่เอื้อต่อกระบวนการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัลระดับชาติ และพัฒนาผลิตภัณฑ์ บริการ และรูปแบบธุรกิจใหม่ ๆ ที่อิงกับเทคโนโลยีดิจิทัล อินเทอร์เน็ต และไซเบอร์สเปซ
คำสั่ง ๒๘๘๘/QB - TTg	๑. ใช้ประโยชน์จากการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่สี่อย่างเชิงรุก ๒. มีความสามารถในการควบคุมและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่ในด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างกว้างขวาง ๓. พัฒนาเทคโนโลยีใหม่อย่างค่อยเป็นค่อยไปเพื่อส่งเสริมการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเติบโตทางเศรษฐกิจ ๔. ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับการดำเนินการตามยุทธศาสตร์สำคัญและทำให้ประเทศทันสมัย ๕. พัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัลอย่างเข้มแข็งมุ่งสู่การพัฒนาอย่างรวดเร็วและยั่งยืนบนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และทรัพยากรมนุษย์คุณภาพสูง ๖. ยกระดับคุณภาพชีวิต สวัสดิการ และสุขภาพของประชาชน ๗. รักษาความมั่นคงของชาติ ความปลอดภัย และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมอย่างมั่นคง ๘. เพิ่มประสิทธิภาพของการบูรณาการระหว่างประเทศ และเชื่อมโยงการประยุกต์ใช้การปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่สี่กับการรักษาความมั่นคงทางไซเบอร์อย่างใกล้ชิด

นโยบาย	เป้าหมายและแนวทางที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม
คำสั่ง ๔๑๑/QĐ - TTg	ยุทธศาสตร์แห่งชาติว่าด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัลถึงปี ๒๐๒๕ และวิสัยทัศน์ถึงปี ๒๐๓๐ มุ่งเน้นไปที่นโยบายดิจิทัลและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการนำนวัตกรรมมาใช้ เพื่อบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล
นโยบาย	นโยบายเป้าหมายและแนวทางที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม “เศรษฐกิจดิจิทัล คือกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและข้อมูลดิจิทัลเป็นปัจจัยนำเข้าหลัก ใช้สภาพแวดล้อมดิจิทัลเป็นพื้นที่ดำเนินงานหลัก และใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อเพิ่มผลิตภาพแรงงาน สร้างนวัตกรรมในรูปแบบธุรกิจ และเพิ่มประสิทธิภาพโครงสร้างทางเศรษฐกิจ”
คำสั่ง ๕๖๙/QĐ - TTg	เป็นเอกสารล่าสุดที่ออกมาเกี่ยวข้องกับนวัตกรรมโดยรวม และโดยเฉพาะนวัตกรรมในภาครัฐ โดยมีการกำหนดเป้าหมายของนวัตกรรมให้สอดคล้องกับเป้าหมายด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คือ ภายในปี ๒๐๓๐ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมจะได้รับการพัฒนาอย่างมั่นคง กลายเป็นแรงขับเคลื่อนหลักของการเติบโตทางเศรษฐกิจ มีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนเวียดนามให้เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัย รายได้สูง และมีศักยภาพในการเข้าสู่กลุ่มประเทศรายได้ปานกลางระดับสูงอย่างมั่นคง; มีส่วนร่วมในการพัฒนาวัฒนธรรม สังคม และประชาชนอย่างรอบด้าน; รักษาความมั่นคงของชาติ ความปลอดภัย การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาอย่างยั่งยืน; ยกระดับสถานะและชื่อเสียงของเวียดนามในเวทีระหว่างประเทศ; ศักยภาพด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม รวมถึงระดับของนวัตกรรมจะก้าวหน้าในหลายสาขาสำคัญ และอยู่ในกลุ่มผู้นำของประเทศรายได้ปานกลางระดับสูง; ระดับและขีดความสามารถด้านเทคโนโลยี และนวัตกรรมของภาคธุรกิจจะสูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลก; และบางสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะสามารถแข่งขันในระดับนานาชาติได้ ตัวชี้วัดความสำเร็จในการพัฒนาตามนโยบายของเวียดนาม (ปี ๒๐๓๐) ได้แก่ • จำนวนผลิตภัณฑ์เทคโนโลยี • มูลค่าการลงทุนในเทคโนโลยีและนวัตกรรม • การเพิ่มสัดส่วนของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ต่อ GDP • การปรับปรุงอันดับในดัชนีนวัตกรรมโลก (GII) • การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ • การพัฒนาระบบวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี • และการส่งเสริมนวัตกรรมโดยรวม

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าพรรคและรัฐบาลเวียดนามให้ความสำคัญอย่างมากกับการกำหนดเป้าหมาย ทิศทาง และแนวทางในการพัฒนานวัตกรรมในช่วงปี ๒๐๒๑ - ๒๐๒๕ อย่างไรก็ตาม เป้าหมายและยุทธศาสตร์ เหล่านี้ยังคงถูกรวมอยู่ในโครงการและยุทธศาสตร์ระดับชาติอื่น ๆ โดยยังไม่มีเอกสารทางกฎหมายหรือยุทธศาสตร์ เฉพาะที่มุ่งเน้นด้านนวัตกรรมโดยตรง ทั้งในภาคเอกชนและภาครัฐ ดังนั้น ในระยะต่อไป หน่วยงานของรัฐ จำเป็นต้องให้ความสนใจ กำหนดทิศทาง และสร้างสถาบันและแผนงานที่ชัดเจน เพื่อสร้างแรงขับเคลื่อน ด้านนวัตกรรมให้กับประเทศเวียดนาม

สถานการณ์การเติบโตของนวัตกรรมในประเทศเวียดนาม (VIETNAM TECH INVESTMENT LANDSCAPE ๒๐๒๓)

๑. บทสรุป

รายงานฉบับนี้ได้ดำเนินการใน ๕ ขั้นตอน ได้แก่

- ๑) ภาพรวมของแนวคิดเกี่ยวกับภาครัฐ นวัตกรรม และนวัตกรรมในภาครัฐ
- ๒) ทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับนวัตกรรมในภาครัฐทั่วโลก
- ๓) ทบทวนนโยบายด้านนวัตกรรมในเวียดนาม
- ๔) เสนอกรอบเกณฑ์สำหรับการวัดนวัตกรรมในภาครัฐของเวียดนาม
- ๕) นำเสนอผลการสำรวจนําร่องเพื่อวัดนวัตกรรมในบางหน่วยงานของกระทรวงวางแผนและการลงทุน (MPI) และบางหน่วยงานภายใต้คณะกรรมการประชาชนระดับจังหวัด

ผลการทบทวนนโยบายแสดงให้เห็นว่า ปัจจุบันเวียดนามยังไม่มีทั้งยุทธศาสตร์เฉพาะด้านนวัตกรรม และยุทธศาสตร์ด้านนวัตกรรมในภาครัฐ ดังนั้นจึงขาดพื้นฐานทางกฎหมายในการพัฒนารอบเกณฑ์ที่สามารถใช้ เป็นแนวทางและประเมินผลได้อย่างแม่นยำสำหรับการสำรวจนําร่อง ขนาดของการสำรวจยังคงค่อนข้างเล็ก (๔ หน่วยงานของ MPI และ ๓ หน่วยงานใน ๓ จังหวัด) และจำนวนแบบสอบถามที่ได้รับกลับมามีเพียง ๓๗ ฉบับ ซึ่งผลการสำรวจจึงใช้ได้เฉพาะในหน่วยงานที่เข้าร่วมเท่านั้น

ผลการสำรวจพบว่า นวัตกรรมด้านกระบวนการเป็นประเภทที่มีการดำเนินการมากที่สุด (๕๔.๕% ของผู้ตอบแบบสอบถามใน MPI และ ๖๐% ของผู้ตอบใน ๓ จังหวัด) รองลงมาคือ นวัตกรรม ด้านผลิตภัณฑ์และบริการ หน่วยงานส่วนใหญ่เชื่อว่าข้าราชการมีคุณสมบัติเพียงพอในการเสนอและดำเนินการ นวัตกรรม แต่ยังคงขาดความกล้าในการคิด กล้าทำ กล้าเสี่ยง และเปิดรับการเปลี่ยนแปลง/นวัตกรรม หน่วยงานยังคง ประสบปัญหาด้านการเงิน และเครื่องมือ/อุปกรณ์ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศยังมีจำกัด แรงจูงใจในการนํานวัตกรรม มาใช้ส่วนใหญ่มาจากบุคคล (เช่น ความต้องการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน ความอยากรู้อยากเห็น) ขณะที่มาตรการจูงใจของหน่วยงานก็มีบทบาทในระดับหนึ่ง หน่วยงานที่เข้าร่วมให้ความสำคัญกับความร่วมมือ ด้านนวัตกรรม การเผยแพร่นวัตกรรม และการประเมินนวัตกรรมในระดับหนึ่ง

๒. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างสถาบัน

รัฐบาลมีบทบาทสำคัญในการริเริ่ม กำหนดทิศทาง ควบคุม และเชื่อมโยงทรัพยากรด้านนวัตกรรม บทบาทของรัฐบาลในการสร้างเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมสะท้อนให้เห็นผ่านการปฏิรูประบบกฎหมาย และนโยบายอย่างครอบคลุมนิยามและเป้าหมายของนวัตกรรมในโครงการนวัตกรรมภาครัฐทั่วโลกยังถือว่่านโยบาย เป็นปัจจัยพื้นฐาน เช่น เป้าหมายของคณะกรรมการยุโรปเน้นการสร้างสถาบัน และ APSII ก็ถือว่่านวัตกรรม เชิงนโยบายเป็นหนึ่งในเสาหลักของนวัตกรรม

ดังนั้น เพื่อพัฒนานวัตกรรมในเวียดนาม จำเป็นต้องมุ่งเน้นการปรับปรุงคุณภาพของสถาบัน และขีดความสามารถในการกำหนดนโยบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรเร่งจัดทำยุทธศาสตร์เฉพาะด้านนวัตกรรม ในภาครัฐ และกฎหมายส่งเสริมนวัตกรรม โดยแยกเป้าหมาย นโยบาย และกลไกทางการเงินของภาครัฐ และภาคเอกชนออกจากกัน เนื่องจากทั้งสองภาคมีลักษณะการดำเนินงานและกลไกที่แตกต่างกัน เวียดนามยังควรทบทวนและเสนอการแก้ไขเพิ่มเติมระบบเอกสารทางกฎหมายในสาขาเฉพาะ เพื่อรองรับ ความสัมพันธ์ใหม่ที่เกิดขึ้นจากนวัตกรรม ขจัดอุปสรรค และสร้างเงื่อนไขที่เอื้อต่อนวัตกรรม นวัตกรรม นอกจากนี้ ควรพัฒนากรอบกฎหมายทดลองที่ควบคุมได้ สำหรับการพัฒนา ทดสอบ และประยุกต์ใช้ผลิตภัณฑ์ ดิจิทัล แนวทางแก้ไข บริการ และนวัตกรรม โดยกำหนดขอบเขตด้านพื้นที่และระยะเวลาอย่างชัดเจน เพื่อส่งเสริม นวัตกรรมในภาครัฐ ควรมีการทบทวนและปรับปรุงสถาบันในแนวทางที่ส่งเสริมให้ ธุรกิจเทคโนโลยีดิจิทัล ภายในประเทศ ลงทุนในการพัฒนาแอปพลิเคชัน วิจัย และควบคุมเทคโนโลยีใหม่ พร้อมทั้งมีกลไกให้ธุรกิจเหล่านี้ มีส่วนร่วมในการให้บริการดิจิทัลแก่รัฐบาล

๒) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระบบนวัตกรรมแห่งชาติ

ประสบการณ์จากนานาชาติชี้ให้เห็นว่า การสนับสนุนอย่างเข้มแข็งจากผู้นำระดับสูง เช่น นายกรัฐมนตรี เป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของนโยบายด้านนวัตกรรม อาทิ ในประเทศจีน ซึ่งมีระบบ การเมืองคล้ายเวียดนาม คณะรัฐมนตรีดำเนินงานตามนโยบายของคณะกรรมการประจำกรมการเมือง และกำหนด ทิศทางพื้นฐานของนโยบายด้านนวัตกรรมระดับชาติ เวียดนามจึงควรมีการมีส่วนร่วมของผู้นำระดับสูง ในการส่งเสริมนวัตกรรมอย่างครอบคลุม เป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ ควรเสริมสร้าง ระบบนวัตกรรมแห่งชาติ (NIS) เพื่อจัดระเบียบนโยบายด้านนวัตกรรม กำหนดเป้าหมายและวิสัยทัศน์ด้านนวัตกรรมของแต่ละกระทรวง หน่วยงาน และท้องถิ่น และวัดระดับและประสิทธิภาพของนวัตกรรมในแต่ละช่วงเวลา เพื่อปรับนโยบาย ให้เหมาะสม

๓. โครงสร้าง อำนาจหน้าที่ ของศูนย์นวัตกรรมแห่งชาติเวียดนาม Vietnam national innovation center : NIC

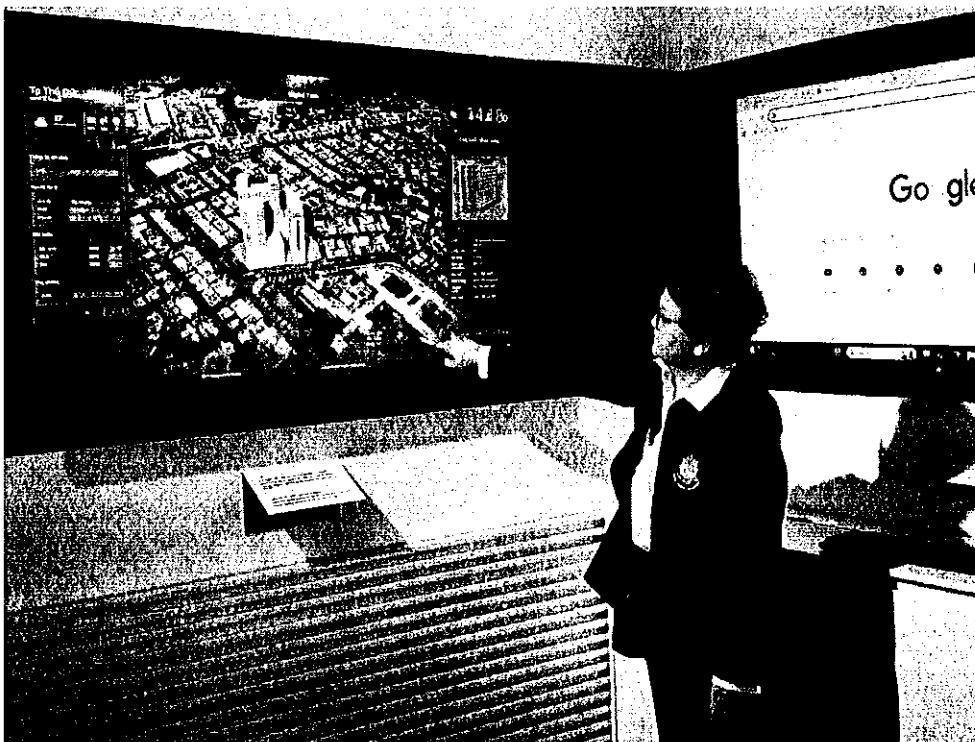
มีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนระบบนิเวศนวัตกรรมของเวียดนามซึ่งมีส่วนสนับสนุนการปฏิรูป รูปแบบการพัฒนาตามวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประกอบด้วย ๓ แผนงาน ดังนี้

- ๑) ฝ่ายพัฒนาระบบนิเวศ : สนับสนุนและพัฒนาระบบนิเวศสตาร์ทอัพและนวัตกรรม รวมถึง ผู้ดำเนินการหลัก ได้แก่ ภาครัฐ สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบันการศึกษา ธนาคาร และนักลงทุน บริษัทเอกชน สตาร์ทอัพ ศูนย์บ่มเพาะและเร่งรัดธุรกิจ หน่วยงานที่จัดทำกฎหมาย บริการสนับสนุน และให้คำปรึกษา ได้แก่ ปัญญาชน ผู้เชี่ยวชาญ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- ๒) ฝ่ายสนับสนุนวิสาหกิจ : สนับสนุน ให้คำปรึกษา และพัฒนาวิสาหกิจ นวัตกรรม โปรแกรม นวัตกรรมของบุคคลและองค์กร ดำเนินการหน่วยงานครบวงจรของ NIC จัดการและใช้ประโยชน์ จากพื้นที่สำนักงานและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการเช่าของ NIC ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับนวัตกรรม สำหรับวิสาหกิจ องค์กร และท้องถิ่น เชื่อมโยงวิสาหกิจในประเทศและต่างประเทศสนับสนุนองค์กร
- ๓) ฝ่ายพัฒนาทรัพยากรบุคคล : พัฒนาทรัพยากรบุคคลด้านนวัตกรรมระดับชาติ วางแผน โครงการฝึกอบรม และฝึกอบรมบุคลากร และองค์กรในเรื่องการเป็นผู้ประกอบการและนวัตกรรม จัดการกองทุนการศึกษาของ NIC และคัดเลือกผู้รับทุนการศึกษา

แหล่งข้อมูล

งานวิจัย Results of pilot research on criteria framework for measuring innovation in the public sector in vietnam , UNDP, NIC

ภาพ : ศึกษาดูงานด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคลคุณภาพสูง และเทคโนโลยีเพื่ออุตสาหกรรม ณ ศูนย์นวัตกรรมใหม่แห่งชาติ (National Innovation Center) วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๘

ภาพ : ศึกษางานด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคลคุณภาพสูง และเทคโนโลยีเพื่ออุตสาหกรรม ณ ศูนย์นวัตกรรมใหม่
แห่งชาติ (National Innovation Center) วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๖๘ (ต่อ)

๒. ศึกษาจากคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม (Faculty of Tourism and Hospitality)
มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์แห่งชาติ (National Economics University)
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๘

ประเด็นที่ได้รับจากการศึกษาจาก

การศึกษาจากที่คณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม (Faculty of Tourism and Hospitality) ของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์แห่งชาติ (National Economics University - NEU) เมืองฮานอย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม แสดงให้เห็นถึงแนวปฏิบัติและจุดเด่นที่สำคัญ ซึ่งสามารถสรุปเป็นประเด็นหลักได้ดังต่อไปนี้

๑. ข้อมูลพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์แห่งชาติ (National Economics University - NEU)

- ๑) ชื่อเต็ม : National Economics University (NEU) / ภาษาเวียดนาม: Đại học Kinh tế Quốc dân
- ๒) ก่อตั้ง : ปี ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) โดยเริ่มต้นจากชื่อ "Central School of Economics and Finance"
 - ในปี ๑๙๕๘ เปลี่ยนชื่อเป็น "University of Economics and Finance" ภายใต้การกำกับของกระทรวงศึกษาธิการ
 - ในปี ๑๙๖๕ เปลี่ยนชื่อเป็น "University of Economic Planning"
 - ในปี ๑๙๘๕ เปลี่ยนชื่อเป็น "National Economics University" และใช้ชื่อนี้จนถึงปัจจุบัน
 - อธิการบดีคนแรกของมหาวิทยาลัยคือ Phạm Văn Đồng ซึ่งต่อมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเวียดนาม

- ๓) สถานะ : มหาวิทยาลัยวิจัยของรัฐ และเป็นสถาบันการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยแห่งที่ ๙ ของเวียดนาม
 - เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำที่เป็นผู้นำเครือข่ายมากกว่า ๔๐ มหาวิทยาลัยในเวียดนามในด้านเศรษฐศาสตร์และการบริหารธุรกิจ
 - เป็นศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาที่มีชื่อเสียง มีผลงานและงานให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลเวียดนามในด้านการกำหนดนโยบาย และแก่ชุมชนธุรกิจในด้านการพัฒนาธุรกิจ
 - ได้รับการจัดอันดับเป็นอันดับที่ ๑๖ ในเวียดนาม ตามการจัดอันดับบางแห่ง

๔) ภาพรวมด้านวิชาการ

- จำนวนนักศึกษา : ประมาณ ๒๕,๐๐๐ คน (นักศึกษาเต็มเวลา)
- บุคลากรและคณาจารย์ : มากกว่า ๑,๒๐๐ คน (โดยประมาณร้อยละ ๘๐ ของอาจารย์มีวุฒิปริญญาโทหรือปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยชั้นนำในต่างประเทศ)
- หลักสูตร : ระดับปริญญาตรี ๖๐ หลักสูตร และระดับปริญญาเอก ๒๘ หลักสูตร
- คณะและหน่วยงาน : มี ๑๖ คณะ และ ๘ โรงเรียน

๕) ความร่วมมือระหว่างประเทศ

- มีความร่วมมือกับสถาบันการศึกษามากกว่า ๑๐๐ แห่งใน ๓๐ ประเทศ
 - รวมถึงมหาวิทยาลัยชั้นนำเช่น University of Queensland (ออสเตรเลีย), Kyoto University (ญี่ปุ่น) และ Paris ๑ Panthéon - Sorbonne University (ฝรั่งเศส)
 - มีโครงการทุนการศึกษาร่วมกับสถาบันต่างประเทศ

- **โครงการแลกเปลี่ยนและความร่วมมือ :**

- ในแต่ละปี มีนักศึกษาประมาณ ๒๐๐ - ๓๐๐ คนจากคณะต่างๆ เข้าร่วมโปรแกรมแลกเปลี่ยนในต่างประเทศ
- มีการพัฒนาหลักสูตรร่วมกับสถาบันในออสเตรเลียและประเทศอื่น ๆ
- มีโครงการวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยในยุโรปเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- มีหลักสูตรปริญญาคู่ (double degree) กับสถาบันในต่างประเทศ

- **ความร่วมมือกับองค์กรนานาชาติ :**

- มีโครงการวิจัยร่วมกับองค์กรระหว่างประเทศ เช่น Japanese International Cooperation Agency (JICA), World Bank (WB), Asian Development Bank (ADB), Department for International Development (DFID - UK), และ Ausaid (Australia)
- จัดการประชุมวิชาการระดับนานาชาติเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์

๖) คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม (Faculty of Tourism and Hospitality)

คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรมของ NEU มีหลักสูตรที่ครอบคลุมสาขาการเรียน ดังนี้

- การจัดการธุรกิจการท่องเที่ยว (Tourism Business Management)
- การบริหารโรงแรม (Hotel Management)
- การจัดการการเดินทาง (Travel Management)
- การจัดการงานอีเวนต์ (Event Management)
- การท่องเที่ยวเฉพาะทาง (Specialized Tourism) เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๒. หลักสูตรที่เน้นการปฏิบัติและการบูรณาการสากล

คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรมของ NEU มีหลักสูตรที่ออกแบบมาเพื่อตอบสนองความต้องการของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรมทั้งในระดับท้องถิ่นและสากล หลักสูตรครอบคลุมสาขาต่าง ๆ เช่น การจัดการธุรกิจการท่องเที่ยว การบริหารโรงแรม การจัดการการเดินทาง และการจัดการงานอีเวนต์ โดยมีการบูรณาการความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์ การเงิน และการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งเป็นจุดเด่นที่แตกต่างจากหลักสูตรทั่วไป

การฝึกปฏิบัติจริง นักศึกษาจะต้องผ่านการฝึกงานในสถานประกอบการจริง เช่น โรงแรมระดับ ๕ ดาว (เช่น Sofitel Legend Metropole Hanoi) และบริษัทท่องเที่ยวชั้นนำ (เช่น Vie travel) โดยระยะเวลาการฝึกงานเฉลี่ย ๖ - ๑๒ เดือน ซึ่งรวมถึงการฝึกงานในต่างประเทศ เช่น ออสเตรเลียและญี่ปุ่น

การเรียนรู้แบบบูรณาการ หลักสูตรมีการนำกรณีศึกษา (case studies) จากอุตสาหกรรมจริงมาใช้ในการสอน เช่น การวิเคราะห์กลยุทธ์การท่องเที่ยวของเมืองฮาลอง หรือการจัดการวิกฤตในอุตสาหกรรมโรงแรมช่วงโควิด ๑๙

ความยืดหยุ่นของหลักสูตร นักศึกษาสามารถเลือกวิชาเลือกที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเฉพาะทาง เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หรือการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ซึ่งสะท้อนถึงแนวโน้มของอุตสาหกรรมในปัจจุบัน

ตัวอย่าง : หลักสูตรปริญญาตรีสาขาการจัดการการท่องเที่ยวของ NEU ประกอบด้วยวิชาหลัก เช่น การจัดการการเงินในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการตัดสินใจ และการจัดการประสบการณ์นักท่องเที่ยว รวมถึงวิชาเลือก เช่น การจัดการการท่องเที่ยวเชิงทะเล ซึ่งได้รับความนิยมจากนักศึกษาที่สนใจทำงานในเมืองท่องเที่ยวชายฝั่งอย่างฉะเชิงเทราหรือดานัง

๓. ความร่วมมือระหว่างประเทศ

NEU มีเครือข่ายความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาว่า ๑๐๐ แห่งใน ๓๐ ประเทศ รวมถึงมหาวิทยาลัยชั้นนำ เช่น University of Queensland (ออสเตรเลีย), Kyoto University (ญี่ปุ่น) และ Paris ๑ Panthéon - Sorbonne University (ฝรั่งเศส) ความร่วมมือนี้ครอบคลุมหลายด้าน ได้แก่

- ๑) การแลกเปลี่ยนนักศึกษาและอาจารย์ ในแต่ละปี มีนักศึกษาประมาณ ๒๐๐ - ๓๐๐ คน จากคณะฯ เข้าร่วมโปรแกรมแลกเปลี่ยนในต่างประเทศ โดยเฉพาะในเอเชียและยุโรป
- ๒) การพัฒนาหลักสูตรร่วม NEU ร่วมมือกับสถาบันในออสเตรเลียเพื่อพัฒนาหลักสูตรปริญญาโทด้านการจัดการการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ซึ่งได้รับการรับรองจากหน่วยงานระหว่างประเทศ
- ๓) การวิจัยร่วม คณะฯ มีโครงการวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยในยุโรปเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เช่น การลดผลกระทบจากนักท่องเที่ยวต่อแหล่งมรดกโลกอย่างอ่าวฮาลอง

ตัวอย่าง : โครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษากับ Kyoto University ช่วยให้นักศึกษา NEU ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเมืองเกียวโต ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับเมืองมรดกโลกในเวียดนาม เช่น เมืองฮอยอัน

๔. การวิจัยและให้คำปรึกษาด้านนโยบาย

คณะฯ มีบทบาทสำคัญในฐานะศูนย์กลางการวิจัยและให้คำปรึกษาด้านนโยบายการท่องเที่ยวแก่รัฐบาลเวียดนาม โดยเฉพาะในประเด็นดังต่อไปนี้

- ๑) การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คณะฯ ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการพัฒนาเมืองมรดกโลก เช่น ฮอยอันและเมืองโบราณในฮานอย เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพสูง
- ๒) การสร้างแบรนด์จุดหมายปลายทาง คณะฯ มีส่วนร่วมในแคมเปญ “Vietnam – Timeless Charm” ซึ่งช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติจาก ๘ ล้านคนในปี ๒๐๑๕ เป็น ๑๘ ล้านคนในปี ๒๐๑๙
- ๓) การจัดการวิกฤต ในช่วงโควิด-๑๙ คณะฯ ได้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การฟื้นฟูอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น การส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศและการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบไร้สัมผัส (contactless tourism)

ตัวอย่าง : รายงานวิจัยเรื่อง “Sustainable Tourism Development in Halong Bay” โดยคณะฯ ได้เสนอแนวทางการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวต่อวันและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อจัดการการจอง ซึ่งได้รับการนำไปใช้โดยหน่วยงานท้องถิ่น

๕. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

คณะฯ ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทั้งอาจารย์และนักศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

อาจารย์ที่มีคุณวุฒิสูง กว่า ๘๐% ของอาจารย์ในคณะฯ มีวุฒิปริญญาโทหรือเอกจากมหาวิทยาลัยชั้นนำในต่างประเทศ เช่น ออสเตรเลีย สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา

ทักษะภาษาต่างประเทศ นักศึกษาจะต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ และมีวิชาเลือกสำหรับภาษาที่สาม เช่น ภาษาจีน ญี่ปุ่น หรือฝรั่งเศส เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจากตลาดหลัก เช่น จีน (๕ ล้านคนในปี ๒๐๑๙) และยุโรป

การฝึกอบรมทักษะอ่อน (soft skills) คณะฯ มีหลักสูตรฝึกอบรมด้านการสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และการแก้ปัญหา ซึ่งช่วยให้นักศึกษาพร้อมสำหรับการทำงานในสภาพแวดล้อมที่หลากหลาย

ตัวอย่าง : โครงการ “English for Tourism Professionals” เป็นหลักสูตรพิเศษที่พัฒนาร่วมกับ British Council เพื่อฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เช่น การต้อนรับแขกในโรงแรมหรือการจัดการข้อร้องเรียน

๖. โครงสร้างพื้นฐานที่ทันสมัย

คณะฯ ได้จัดให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนให้แก่คณาจารย์และนิสิตนักศึกษา โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- ๑) ห้องฝึกปฏิบัติโรงแรมจำลอง มีห้องจำลองการทำงานของแผนกต้อนรับ แผนกแม่บ้าน และร้านอาหาร ซึ่งช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติในสภาพแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับสถานที่จริง
- ๒) ศูนย์การเรียนรู้ดิจิทัล มีห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งซอฟต์แวร์การจัดการโรงแรม เช่น Opera PMS และซอฟต์แวร์การจัดการการท่องเที่ยว
- ๓) ห้องสมุดเฉพาะทาง มีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรมกว่า ๑๐,๐๐๐ รายการ รวมถึงฐานข้อมูลออนไลน์ เช่น Elsevier และ Springer

ตัวอย่าง : ห้องฝึกปฏิบัติ “Mock Hotel” ของคณะฯ จำลองการทำงานของโรงแรมระดับ ๔ ดาว โดยนักศึกษาจะสลับบทบาทเป็นพนักงานต้อนรับ แม่บ้าน และผู้จัดการ เพื่อเรียนรู้การทำงานทุกด้าน

แหล่งข้อมูล

- (๑) National Economics University Official Website (<https://en.neu.edu.vn>)
- (๒) Vietnam Tourism Report ๒๐๑๙, Vietnam National Administration of Tourism
- (๓) Field observations during the study visit (assumed context)

เปรียบเทียบการดำเนินงาน (ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม)

เพื่อแสดงให้เห็นข้อมูลเชิงเปรียบเทียบอย่างชัดเจน การวิเคราะห์นี้จะนำเสนอประเด็นสำคัญ ๕ ประเด็นหลักที่ได้จากการศึกษาดูงาน โดยใช้ข้อมูลจากคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์แห่งชาติ (NEU) สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เปรียบเทียบกับสถาบันการศึกษาชั้นนำในประเทศไทย ได้แก่ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล (สาขาการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรม) และคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (สาขาการท่องเที่ยว)

๑. หลักสูตรและการปฏิบัติ

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
จุดเน้นของหลักสูตร	การบูรณาการความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์ การเงิน และการวิเคราะห์ข้อมูล ช่วยให้นักศึกษามีมุมมองเชิงกลยุทธ์ต่ออุตสาหกรรม	การปฏิบัติในสถานที่จริง โดยเฉพาะในโรงแรมและรีสอร์ทชั้นนำในประเทศไทย เช่น โรงแรมในเครือ Marriott หรือ Centara
ระยะเวลาฝึกงาน	๖ - ๑๒ เดือน	๓ - ๖ เดือน
สถานที่ฝึกงาน	ทั้งในและต่างประเทศ (เช่น ญี่ปุ่น, ออสเตรเลีย)	ส่วนใหญ่ในประเทศ (กรุงเทพฯ, ภูเก็ต, เชียงใหม่)
วิชาเฉพาะทาง	การจัดการการท่องเที่ยวเชิงทะเล	การจัดการมรดกทางวัฒนธรรม, การท่องเที่ยวเชิงเกษตร
วิธีการสอน	ใช้กรณีศึกษาจากอุตสาหกรรมจริง (เช่น กลยุทธ์การท่องเที่ยวของเมืองดานัง)	เน้นการปฏิบัติในสถานที่จริง
จุดแข็งเฉพาะ	การบูรณาการความรู้เชิงเศรษฐศาสตร์ และโอกาสฝึกงานในต่างประเทศ ซึ่งช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล	มีจุดแข็งในด้านประสบการณ์ปฏิบัติในสถานที่จริง เนื่องจากมีโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวที่พัฒนาแล้ว และจำนวนนักท่องเที่ยวที่สูงกว่า (๓๙ ล้านคนในปี ๒๐๑๙)
ตัวอย่างการฝึกงาน	นักศึกษา NEU อาจฝึกงานในโรงแรมในญี่ปุ่นเพื่อเรียนรู้การจัดการการบริการแบบญี่ปุ่น (omotenashi)	นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลอาจฝึกงานที่โรงแรมในภูเก็ตเพื่อเรียนรู้การจัดการนักท่องเที่ยวจำนวนมากในช่วงฤดูท่องเที่ยว

๒. ความร่วมมือระหว่างประเทศ

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
เครือข่ายความร่วมมือ	มีเครือข่ายความร่วมมือกับกว่า ๑๐๐ สถาบันใน ๓๐ ประเทศ รวมถึงมหาวิทยาลัยชั้นนำในออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และฝรั่งเศส	มีความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในภูมิภาคอาเซียน เช่น สิงคโปร์ และมาเลเซีย รวมถึงบางแห่งในยุโรป เช่น สหราชอาณาจักรและเนเธอร์แลนด์
โครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา	มีความหลากหลาย โดยนักศึกษาสามารถเลือกเรียนในต่างประเทศได้นานถึง ๑ ปี	มักจำกัดอยู่ในภูมิภาคอาเซียน และระยะเวลาการแลกเปลี่ยนสั้นกว่า (๓ - ๖ เดือน)
การพัฒนาหลักสูตรร่วม	มีการพัฒนาหลักสูตรร่วมกับสถาบันต่างชาติ เช่น หลักสูตรปริญญาโทกับ University of Queensland	การพัฒนาหลักสูตรร่วมยังไม่แพร่หลายเท่ากับ NEU แต่มีบางหลักสูตรที่ได้รับการรับรองจากหน่วยงานสากล เช่น ACCSB
จุดแข็งด้านความร่วมมือ	มีเครือข่ายที่กว้างขวางและหลากหลายกว่ามาก ซึ่งช่วยเพิ่มโอกาสให้กับนักศึกษาและอาจารย์	มีข้อจำกัดด้านจำนวนพันธมิตร และเน้นความร่วมมือในภูมิภาคมากกว่า ซึ่งอาจจำกัดโอกาสในระดับโลก
ตัวอย่างโครงการแลกเปลี่ยน	นักศึกษา NEU สามารถเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนที่ Kyoto University เพื่อเรียนรู้การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่อาจเข้าร่วมโครงการในสิงคโปร์เพื่อเรียนรู้การจัดการการท่องเที่ยวในเมือง

๓. การวิจัยและนโยบาย

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
บทบาทด้านนโยบายการท่องเที่ยว	มีบทบาทสำคัญในการให้คำปรึกษานโยบายระดับชาติ เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเมืองฮอยอัน หรือการสร้างแบรนด์จุดหมายปลายทาง "Vietnam – Timeless Charm"	มีบทบาทในการให้คำปรึกษานโยบายน้อยกว่า NEU ส่วนใหญ่เป็นการทำงานร่วมกับหน่วยงานท้องถิ่นมากกว่าระดับชาติ
จุดเน้นด้านการวิจัย	เน้นประเด็นที่มีผลกระทบในระดับชาติ เช่น การจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่แออัด หรือการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	เน้นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวชุมชน เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนเกาะยาวน้อย หรือการจัดการขยะในแหล่งท่องเที่ยว
การสนับสนุนการวิจัย	มีศูนย์วิจัยเฉพาะทางด้านการท่องเที่ยวที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล และองค์กรระหว่างประเทศ	การวิจัยมักได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายในประเทศ เช่น สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
จุดแข็งด้านการวิจัย	มีความโดดเด่นในด้านการมีส่วนร่วมในนโยบายระดับชาติและการวิจัยที่มีผลกระทบในวงกว้าง	มีจุดแข็งในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุมชนและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แต่ขาดการเชื่อมโยงกับนโยบายระดับชาติ
ตัวอย่างงานวิจัย	NEU มีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวเชิงทะเลในเมืองญาจาง	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีงานวิจัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวชุมชนในหมู่บ้านแม่กำปอง

๔. ทรัพยากรมนุษย์

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
คุณวุฒิของอาจารย์	อาจารย์ส่วนใหญ่มีวุฒิจากต่างประเทศและมีประสบการณ์ทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	อาจารย์มีทั้งวุฒิในและต่างประเทศ แต่ประสบการณ์ในอุตสาหกรรมอาจแตกต่างกันไปในแต่ละสถาบัน
การพัฒนาทักษะด้านภาษา	นักศึกษาจะต้องเรียนภาษาอังกฤษและมีตัวเลือกสำหรับภาษาที่สาม เช่น ภาษาจีน ซึ่งตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวจีน	เน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเป็นหลัก แต่การเรียนภาษาที่สาม เช่น ภาษาจีน ยังไม่แพร่หลาย
การพัฒนาทักษะอ่อน	มีหลักสูตรฝึกอบรมทักษะอ่อน เช่น การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม และการจัดการข้อร้องเรียน	การฝึกอบรมทักษะอ่อนมีการเน้นในบางหลักสูตร เช่น การจัดการการบริการลูกค้า แต่ไม่ครอบคลุมเท่ากับ NEU
จุดแข็งด้านทักษะ	มีความได้เปรียบในด้านคุณวุฒิของอาจารย์และการพัฒนาทักษะภาษาที่สาม	มีจุดแข็งในด้านประสบการณ์ปฏิบัติในสถานที่จริง แต่ขาดการเน้นภาษาที่สาม
ตัวอย่างการพัฒนาทักษะ	นักศึกษา NEU ได้รับการฝึกอบรมภาษาจีนเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจีน	นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลเน้นทักษะการต้อนรับในโรงแรมระดับนานาชาติ

๕. โครงสร้างพื้นฐาน

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
ห้องฝึกปฏิบัติ	มีห้องฝึกปฏิบัติโรงแรมจำลองและศูนย์การเรียนรู้ดิจิทัลที่ทันสมัย	มีห้องฝึกปฏิบัติที่คล้ายกัน เช่น ห้องจำลองร้านอาหารหรือโรงแรม แต่บางแห่งมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ
ทรัพยากรห้องสมุด	ห้องสมุดมีทรัพยากรเฉพาะทางและฐานข้อมูลออนไลน์ที่ครอบคลุม	ห้องสมุดมีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยว แต่ฐานข้อมูลออนไลน์อาจไม่ครอบคลุมเท่ากับ NEU
การสนับสนุนงบประมาณ	ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลและพันธมิตรระหว่างประเทศ	การสนับสนุนงบประมาณขึ้นอยู่กับแต่ละมหาวิทยาลัยและแหล่งทุนจากภาคเอกชน

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
จุดแข็งด้านโครงสร้างพื้นฐาน	มีโครงสร้างพื้นฐานที่ทันสมัยและได้รับการสนับสนุนอย่างดี	มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอ แต่บางแห่งอาจขาดการลงทุนอย่างต่อเนื่อง
ตัวอย่างสิ่งอำนวยความสะดวก	ห้องฝึกปฏิบัติมีซอฟต์แวร์ Opera PMS สำหรับการจัดการโรงแรม	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีห้องจำลองร้านอาหารที่ใช้ในการฝึกปฏิบัติ

๖. นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาล

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
วิสัยทัศน์และเป้าหมาย	"Vietnam – Timeless Charm" มุ่งสู่การเป็นจุดหมายปลายทางยอดนิยมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตั้งเป้าดึงดูดนักท่องเที่ยว ๓๕ ล้านคนภายในปี ๒๐๓๐	"Amazing Thailand, Grand Tourism & Sports Year ๒๐๒๕" มุ่งเป็นผู้นำในการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม (Preferred Destination) ตั้งเป้าดึงดูดนักท่องเที่ยว ๓๕ ล้านคนในปี ๒๕๖๘
แผนยุทธศาสตร์หลัก	นโยบายการท่องเที่ยวเวียดนาม ๒๐๑๗ และยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวถึงปี ๒๐๓๐ ที่เน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืน, การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย ๒๐ ปี (๒๕๖๐-๒๕๗๙) และแคมเปญ "Amazing Thailand, Grand Tourism & Sports Year ๒๐๒๕" ที่มี ๕ แคมเปญหลัก: Grand Festival, Grand Moment, Grand Privilege, Grand Invitation และ Grand Celebration
การส่งเสริมด้านวีซ่า	นโยบายขยายการยกเว้นวีซ่าให้กับพลเมืองจาก ๑๓ ประเทศจาก ๑๕ วัน เป็น ๔๕ วัน และเปิดให้วีซ่าอิเล็กทรอนิกส์แก่พลเมืองทุกประเทศระยะเวลาพำนักรสูงสุด ๙๐ วัน	นโยบายยกเว้นวีซ่า ๓๐ - ๙๐ วัน สำหรับนักท่องเที่ยวจากหลายประเทศรวมถึงจีนและอินเดีย และวีซ่าพิเศษเพื่อดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวศักยภาพสูง
จุดเน้นของนโยบาย	เน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงทะเล, ภูเขา, วัฒนธรรม และจัดทำแคมเปญ "Vietnam-Go to love" ที่เน้นประสบการณ์และประโยชน์ของนักท่องเที่ยว	เน้นการท่องเที่ยว ๕ Must Do in Thailand (MUST TASTE, MUST TRY, MUST BUY, MUST SEEK, MUST SEE) และการปรับ "เมืองรอง" เป็น "เมืองน่าเที่ยว" ทั่วประเทศ
มาตรการสนับสนุน	รัฐบาลมีการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการท่องเที่ยว, สิทธิประโยชน์ทางภาษี และการสนับสนุนเงินทุนเพื่อดึงดูดการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน	มาตรการสนับสนุนสายการบิน, โรงแรมที่พัก, วีซ่า และการจัดทำปฏิทินรวมกิจกรรมการท่องเที่ยวและมหกรรมกีฬาตลอดทั้งปี

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
ตัวอย่างการนำไปใช้	การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญอย่าง อ่าวฮาลอง, ซาปา, และดานัง โดยมี การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวและ ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อจัดการการจอง	โครงการเมืองต้องห้ามพลาต, กิจกรรม การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ๕F (Food, Film, Fashion, Fighting, Festival) และส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน

๗. จุดแข็งและจุดอ่อนด้านการท่องเที่ยว

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
จุดแข็ง	๑. การเติบโตอย่างรวดเร็วของ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยในปี ๒๐๒๔ มีนักท่องเที่ยวต่างชาติ ๑๗.๕ ล้านคน เพิ่มขึ้น ๓๙.๕% จากปีก่อน ๒. ความหลากหลายทางภูมิประเทศ ทั้งหาดทราย ภูเขา ถ้ำ แม่น้ำ และทะเลทราย ๓. ราคาที่พักและบริการท่องเที่ยว ที่มีความคุ้มค่า ๔. การฟื้นตัวหลังโควิด-๑๙ ที่รวดเร็ว ๕. การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการ ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	๑. แปรนด์การท่องเที่ยวที่แข็งแกร่ง "Amazing Thailand" เป็นที่รู้จัก ระดับโลก ๒. ความโดดเด่นด้านบริการ "Service Mind" และอัธยาศัยไมตรีของคนไทย ๓. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและ โรงแรมที่พัฒนาอย่างเต็มที่ ๔. ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งธรรมชาติ วัฒนธรรม และเมือง ๕. โครงสร้างพื้นฐานที่พัฒนาแล้วและ มีนักท่องเที่ยวสูงกว่า (๓๙ ล้านคน ในปี ๒๐๑๙)
จุดอ่อน	๑. ภาษาอังกฤษของบุคลากรใน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังต้องพัฒนา ๒. การพัฒนาที่ยังไม่ทั่วถึงในบางพื้นที่ ๓. ปัญหาด้านมลพิษในเมืองใหญ่ ๔. แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งเริ่มประสบ ปัญหานักท่องเที่ยวล้นเกิน ๕. การทำการตลาดระดับโลก ยังไม่เข้มข้นเท่าไทย ๖. ด้านการบริการยังต้องการพัฒนา เพิ่มเติม	๑. ปัญหาการกระจุกตัวของนักท่องเที่ยว ในสถานที่ท่องเที่ยวหลัก ๒. ความไม่ปลอดภัยและการฉ้อโกง นักท่องเที่ยวในบางพื้นที่ ๓. ความผันผวนของอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวจากปัจจัยต่างๆ ๔. การขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะ ภาษาที่สามนอกจากภาษาอังกฤษ ๕. แนวโน้มการเติบโตที่ชะลอตัวลง ในปี ๒๕๖๘ - ๒๕๖๙
โอกาส	๑. การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ที่สูงขึ้นต่อเนื่อง ๒. ตลาดนักท่องเที่ยวจีนที่มีการเติบโต อย่างรวดเร็ว ๓. โอกาสในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ใหม่ ๆ ๔. ความนิยมในการท่องเที่ยวแบบ workation และ digital nomad	๑. การส่งเสริมการท่องเที่ยวในเมืองรอง หรือ "เมืองน่าเที่ยว" ๒. แนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการแพทย์ที่ไทยมีความเชี่ยวชาญ ๓. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและรับผิดชอบต่อ สิ่งแวดล้อม ๔. การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว ในอาเซียน

ประเด็นเปรียบเทียบ	เวียดนาม (NEU)	ประเทศไทย
	๕. การผลักดันสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในอินโดจีน	๕. การพัฒนาการท่องเที่ยวครบวงจรเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน
ความท้าทาย	๑. การแข่งขันที่สูงขึ้นจากประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียน ๒. ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศต่อแหล่งท่องเที่ยว ๓. การรักษาสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ๔. ความต้องการในการยกระดับคุณภาพบริการให้ได้มาตรฐานสากล ๕. ความผันผวนของเศรษฐกิจโลกที่ส่งผลต่อการเดินทางท่องเที่ยว	๑. ภาวะเศรษฐกิจที่ชะลอตัวทั่วโลกส่งผลให้นักท่องเที่ยวระยะมิดเรจางการใช้จ่าย ๒. การแข่งขันที่รุนแรงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ๓. ปัญหามลพิษทางอากาศ (PM ๒.๕) ในหลายพื้นที่ ๔. การเข้าถึงแรงงานที่มีทักษะในอุตสาหกรรมบริการ ๕. ความท้าทายในการรักษาอัตลักษณ์ท้องถิ่นท่ามกลางการพัฒนา

แหล่งข้อมูล

- National Economics University Official Website (<https://en.neu.edu.vn>)
- Mahidol University International College (<https://muic.mahidol.ac.th>)
- Chiang Mai University (<https://www.cmu.ac.th>)
- Thailand Tourism Statistics, Tourism Authority of Thailand
- Vietnam Tourism Report ๒๐๑๙, Vietnam National Administration of Tourism
- นโยบายการท่องเที่ยวเวียดนาม: UT Synergy Journal, AsemconnectVietnam, WTTC, และ Vietnam+
- นโยบายการท่องเที่ยวไทย: เว็บไซต์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, เว็บไซต์รัฐบาลไทย, เทศกาลเที่ยวเมืองไทย ๒๕๖๘
- จุดแข็งและจุดอ่อนของทั้งสองประเทศ: บทความวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจ, รายงานการท่องเที่ยว, และเว็บไซต์ข้อมูลการท่องเที่ยว

การนำผลการศึกษาดูงานมาใช้ประโยชน์กับประเทศไทย

จากการศึกษาดูงาน ณ มหาวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์แห่งชาติ (NEU) สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม คณะผู้ศึกษาดูงานได้รวบรวมแนวทางและวิธีปฏิบัติที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในบริบทของประเทศไทย เพื่อพัฒนาและยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรม โดยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. พัฒนาหลักสูตรที่บูรณาการความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์

แนวทาง : สถาบันการศึกษาในประเทศไทยควรเพิ่มเนื้อหาด้านการวิเคราะห์เศรษฐกิจ การเงิน และการจัดการเชิงกลยุทธ์ในหลักสูตร เช่น การวิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยว หรือการจัดการรายได้ในโรงแรม

ประโยชน์ : ช่วยให้นักศึกษามีความเข้าใจในบริบทเศรษฐกิจโลกและสามารถตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ได้ดีขึ้น

ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยมหิดลสามารถเพิ่มวิชา “Economic Analysis for Tourism” โดยอ้างอิงจากหลักสูตรของ NEU

๒. ขยายความร่วมมือระหว่างประเทศ

แนวทาง : เพิ่มจำนวนพันธมิตรกับมหาวิทยาลัยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ญี่ปุ่น เกาหลีใต้) และยุโรป (ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย) เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและการพัฒนาหลักสูตรร่วม

ประโยชน์ : เพิ่มโอกาสให้กับนักศึกษาและอาจารย์ในการเรียนรู้จากบริบทสากล

ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่สามารถพัฒนาโครงการแลกเปลี่ยนกับ Kyoto University เพื่อเรียนรู้การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

๓. เสริมสร้างบทบาทการวิจัยและนโยบาย

แนวทาง : สถาบันการศึกษาควรจัดตั้งศูนย์วิจัยด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้คำปรึกษานโยบายแก่รัฐบาล เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดรอง หรือการสร้างแบรนด์จุดหมายปลายทาง

ประโยชน์ : เพิ่มบทบาทของสถาบันการศึกษาในนโยบายระดับชาติและระดับท้องถิ่น

ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยมหิดลสามารถจัดตั้ง “Tourism Policy Research Center” เพื่อสนับสนุนการพัฒนานโยบายของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

๔. พัฒนาทักษะภาษาที่สาม

แนวทาง : ส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนรู้ภาษาจีนหรือภาษาอื่น ๆ ที่มีความต้องการสูง เช่น ภาษาญี่ปุ่น หรือเกาหลี เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจากตลาดหลัก

ประโยชน์ : เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของบัณฑิตในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่สามารถเพิ่มวิชา “Chinese for Tourism” โดยร่วมมือกับสถาบันขงจื้อ

๕. ลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน

แนวทาง : จัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาห้องฝึกปฏิบัติที่ทันสมัย เช่น ห้องจำลองโรงแรมหรือศูนย์ฝึกอบรมการท่องเที่ยว

ประโยชน์ : เพิ่มประสบการณ์จริงให้กับนักศึกษาและเพิ่มความน่าสนใจของหลักสูตร

ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยมหิดลสามารถลงทุนในห้องฝึกปฏิบัติที่ติดตั้งซอฟต์แวร์ Opera PMS คล้ายกับ NEU

แหล่งข้อมูล :

- (๑) National Economics University Official Website (<https://en.neu.edu.vn>)
- (๒) Tourism Authority of Thailand (<https://www.tourismthailand.org>)
- (๓) Academic program reviews from Mahidol University and Chiang Mai University

ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

เพื่อให้การดำเนินการนำผลการศึกษาดูงานไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและเป็นรูปธรรม คณะผู้ศึกษาดูงานขอเสนอข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านการศึกษาในการเพิ่มขีดความสามารถด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

๑) กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.)

ข้อเสนอแนะ

- (๑) จัดสรรงบประมาณสนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรการท่องเที่ยวและการโรงแรมให้บูรณาการความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์และการวิเคราะห์ข้อมูล
- (๒) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยไทยกับสถาบันการศึกษาในต่างประเทศ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศที่มีอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เข้มแข็ง
- (๓) สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์วิจัยด้านการท่องเที่ยวในมหาวิทยาลัยชั้นนำ

ตัวอย่าง : กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.) สามารถจัดตั้งกองทุน “Tourism Education Innovation Fund” เพื่อสนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรและโครงสร้างพื้นฐาน

๒) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (กก.)

ข้อเสนอแนะ

- (๑) ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยว โดยให้มหาวิทยาลัยมีบทบาทในการวิจัยและให้คำปรึกษา รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะ แนวทาง มาตรการกระตุ้นการท่องเที่ยว และกีฬาเพื่อขับเคลื่อนนโยบายรัฐบาล
- (๒) สนับสนุนการฝึกอบรมภาษาต่างประเทศให้กับนักศึกษาและบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
- (๓) ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดรองโดยใช้ผลการวิจัยจากมหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (กก.) สามารถร่วมมือกับมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อพัฒนาแคมเปญ “Amazing Thailand : Secondary Cities”

๓) มหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษา

ข้อเสนอแนะ

- (๑) ปรับปรุงหลักสูตรให้มีความยืดหยุ่นและตอบสนองต่อความต้องการของอุตสาหกรรม และสอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล เช่น การเพิ่มวิชาด้านการวิเคราะห์ข้อมูลหรือการจัดการดิจิทัล
- (๒) ลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ห้องปฏิบัติการโรงแรมจำลอง หรือศูนย์ฝึกอบรมการท่องเที่ยว
- (๓) พัฒนาทักษะภาษาที่สามให้กับนักศึกษา โดยเฉพาะภาษาจีนและญี่ปุ่น
- (๔) การยกระดับมาตรฐานการศึกษาด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรมสู่ระดับสากล โดยกำหนดมาตรฐานการศึกษาด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล และส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาได้รับการรับรองมาตรฐานจากองค์กรระดับนานาชาติ

ตัวอย่าง : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มช.) สามารถพัฒนาห้องฝึกปฏิบัติที่จำลองการทำงานของรีสอร์ทในพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

๔) ภาคเอกชนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ

(๑) ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในการจัดฝึกงานและพัฒนาหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของอุตสาหกรรม

(๒) สนับสนุนทุนการศึกษาและโครงการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะของนักศึกษา

(๓) มีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวผ่านการเป็นที่ปรึกษาให้กับมหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง : โรงแรมในเครือ Centara สามารถร่วมมือกับมหาวิทยาลัยมหิดลเพื่อจัดฝึกงานและพัฒนาหลักสูตรการจัดการโรงแรม

๒. ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายต่อประเทศไทย

๑) การบูรณาการองค์ความรู้แบบสหวิทยาการ

(๑) ข้อเสนอเชิงนโยบาย ส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาออกแบบหลักสูตรโดยบูรณาการองค์ความรู้แบบสหวิทยาการ โดยรวมองค์ความรู้ในหลากหลายสาขาที่สามารถเพิ่มขีดความสามารถด้านการแข่งขันในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย เช่น การนำองค์ความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์ การวิเคราะห์ข้อมูลและเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับหลักสูตรการท่องเที่ยวและการโรงแรม

(๒) แนวทางดำเนินการ สถาบันการศึกษาดำเนินการพัฒนาหลักสูตรระดับประเทศที่ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญจากหลากหลายสาขา เพื่อออกแบบหลักสูตรที่ผสมผสานแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์และการวิเคราะห์ข้อมูลเข้ากับการจัดการการท่องเที่ยว

(๓) ผลที่คาดว่าจะได้รับ บัณฑิตมีทักษะการวิเคราะห์เชิงเศรษฐศาสตร์และการใช้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ ซึ่งจะช่วยยกระดับการวางแผนและการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของประเทศ

(๔) หน่วยงานที่รับผิดชอบ สถาบันการศึกษาทั่วประเทศ

๒) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านภาษาและวัฒนธรรม

(๑) ข้อเสนอเชิงนโยบาย ควรกำหนดนโยบายระดับชาติในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สาม (นอกเหนือจากภาษาไทยและอังกฤษ) ให้กับบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและนักศึกษาด้านการท่องเที่ยว

(๒) แนวทางดำเนินการ จัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาทักษะภาษาและวัฒนธรรมสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเน้นภาษาของประเทศที่เป็นตลาดหลัก เช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลี รัสเซีย และภาษาในกลุ่มประเทศยุโรป

(๓) ผลที่คาดว่าจะได้รับ การเพิ่มความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติและการดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพสูงจากตลาดเป้าหมาย

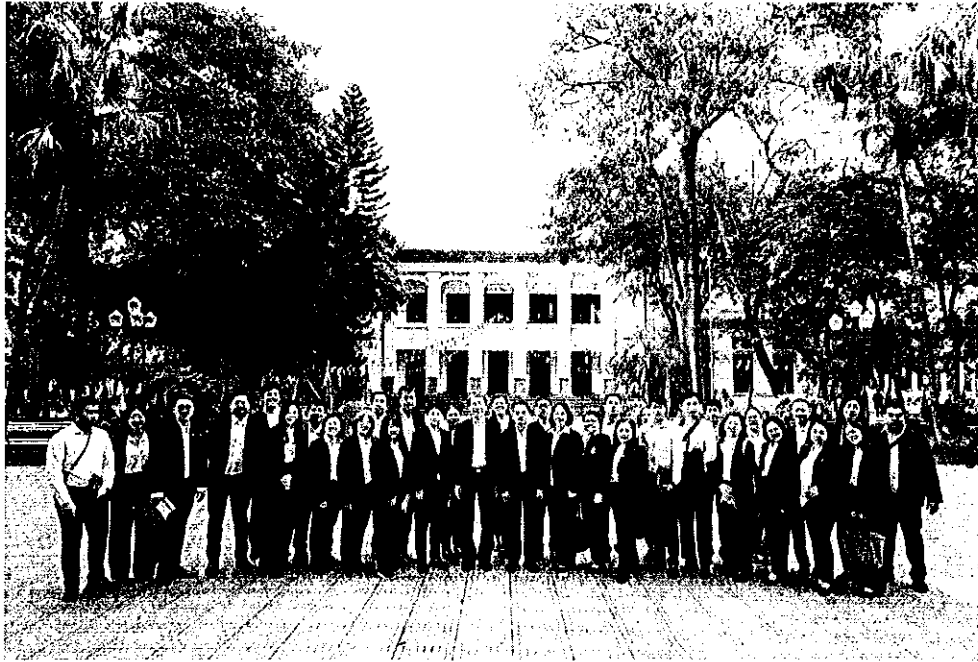
(๔) หน่วยงานที่รับผิดชอบ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.)

๓) การพัฒนาระบบฐานข้อมูลกลางด้านการท่องเที่ยว (One Data)

(๑) ข้อเสนอเชิงนโยบาย ควรมีการพัฒนากระบวนงานข้อมูลที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ให้เป็นแพลตฟอร์มดิจิทัลกลางที่รวบรวมข้อมูลด้านการท่องเที่ยวครอบคลุมทุกมิติและทุกจังหวัดทั่วประเทศไทย

- (๒) แนวทางดำเนินการ จัดทำและพัฒนาแพลตฟอร์มดิจิทัลกลางที่รวบรวมข้อมูลด้านการท่องเที่ยว ครอบคลุมทุกมิติและทุกจังหวัดทั่วประเทศไทย สำหรับการบริการด้านการท่องเที่ยว ระดับประเทศ เช่น การบริการแหล่งท่องเที่ยว การบริการข้อมูลบริษัทนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ที่ได้รับใบอนุญาตนำเที่ยวอย่างถูกต้องตามกฎหมาย บริการรับแจ้งเหตุและดูแลความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ Event ด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ รวมทั้ง การให้คำแนะนำและเสนอแนะรูปแบบการท่องเที่ยวให้กับผู้ใช้บริการได้อย่างเหมาะสม ตรงกับความต้องการและงบประมาณของผู้ใช้บริการ
 - (๓) ผลที่คาดว่าจะได้รับ การยกระดับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว กระตุ้นเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมด้านการท่องเที่ยว และการเพิ่มประสบการณ์ที่ดี ให้แก่นักท่องเที่ยว
 - (๔) หน่วยงานที่รับผิดชอบ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (กก.)
- ๔) การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวและการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น
- (๑) ข้อเสนอเชิงนโยบาย กำหนดนโยบายให้การท่องเที่ยวเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนา เศรษฐกิจท้องถิ่น โดยเน้นการกระจายรายได้และผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวสู่ชุมชน
 - (๒) แนวทางดำเนินการ จัดทำแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อเศรษฐกิจท้องถิ่น ในแต่ละภูมิภาคเพื่อบรรจุในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)
 - (๓) ผลที่คาดว่าจะได้รับ การลดความเหลื่อมล้ำและการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่ชุมชน ท้องถิ่นอย่างทั่วถึง
 - (๔) หน่วยงานที่รับผิดชอบ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (กก.)

ภาพ ศึกษาดูงานคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม (Faculty of Tourism and Hospitality) มหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์แห่งชาติ (National Economics University) ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๘

ภาพ ศึกษาดูงานคณะกรรมการท่องเที่ยวและการโรงแรม (Faculty of Tourism and Hospitality) มหาวิทยาลัยเศรษฐกิจแห่งชาติ (National Economics University) ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๘ (ต่อ)

๓. ศึกษางานด้านพัฒนาหลักสูตรด้านเกษตรสมัยใหม่

ณ มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม Vietnam National University of Agriculture (VNUA)

เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๔

ประเด็นการศึกษางาน

๑. ประวัติความเป็นมาของมหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม

มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม (Vietnam National University of Agriculture : VNUA) เป็นสถาบันการศึกษาชั้นนำด้านเกษตรกรรมของเวียดนาม มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การวิจัย และการถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการเกษตรและชนบทของประเทศ

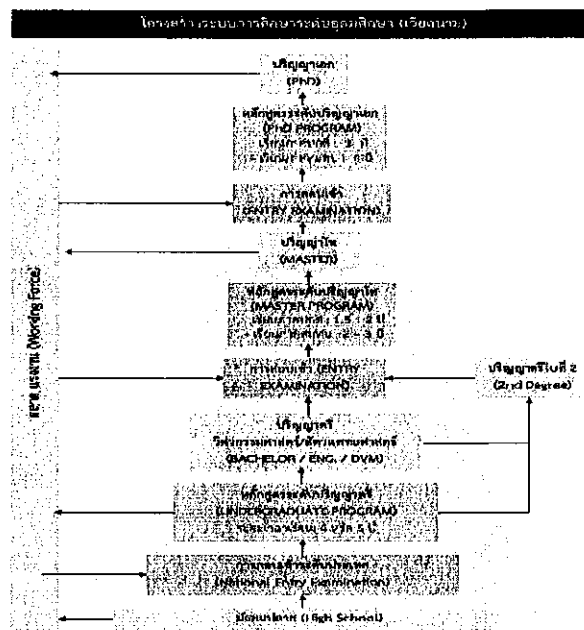
ก่อตั้งเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๔๙๙ ในชื่อ “มหาวิทยาลัยเกษตรและป่าไม้” (University of Agriculture and Forestry) โดยมี ๓ คณะเริ่มต้น ได้แก่ พืชศาสตร์ ปศุสัตว์และสัตวแพทย์ และป่าไม้ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้ย้ายไปยังที่ตั้งปัจจุบันที่เมืองเตตรา กวี เขตเกียลัม กรุงฮานอย มีการเปลี่ยนชื่อหลายครั้ง และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ได้รับชื่อปัจจุบันว่า “มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แห่งชาติเวียดนาม” (Vietnam National University of Agriculture : VNUA)

เกษตรกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง (NNCNC) มีบทบาทสำคัญในการลดต้นทุนการผลิตอาหาร การจัดหาปริมาณอาหารที่เพียงพอต่อความต้องการที่เพิ่มขึ้น การลดภาระด้านแรงงาน และการนำเสนอทางเลือกที่ดีขึ้นแก่ประชาชนในการบริโภคอาหาร (Gérard, ๒๐๒๐) ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาเกษตรกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง จึงเป็นแนวโน้มที่จำเป็นและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในระดับนานาชาติ รวมถึงในประเทศเวียดนาม การส่งเสริม การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ สร้างความก้าวหน้าในด้านผลผลิตและคุณภาพของผลิตผลทางการเกษตร ตอบสนองความต้องการที่เพิ่มสูงขึ้นของสังคม และสร้างหลักประกันเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน (เหงียน ถิ หง็อก แอง, ๒๐๒๐; เหงียน ชวน เกื่อง, ๒๐๑๙)

๒. พันธกิจ/วิสัยทัศน์

- **พันธกิจ** : ฝึกอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์คุณภาพสูง ดำเนินการวิจัย พัฒนา และถ่ายทอดเทคโนโลยีและความรู้ใหม่ในด้านการเกษตรและการพัฒนาชนบท เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเกษตรกรรมและการบูรณาการระดับนานาชาติ
- **วิสัยทัศน์** : มุ่งสู่การเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยที่มีความเป็นอิสระหลายสาขาและหลายวิทยาเขต เป็นศูนย์กลางความเป็นเลิศระดับชาติและภูมิภาคในการสร้างสรรค์นวัตกรรมในการฝึกอบรม ทรัพยากรมนุษย์ การวิจัยชั้นนำ การประยุกต์ใช้ความรู้ และการพัฒนาเทคโนโลยีในด้านการเกษตร และการพัฒนาชนบท

๓. โครงสร้างระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม

๔. หลักสูตรการศึกษาของคณะเกษตร

๑) ระดับปริญญาตรี

- วิทยาศาสตร์พืชไร่
- อารักขาพืช
- พืชผัก ไม้ผล ไม้ดอก และการออกแบบภูมิทัศน์
- เกษตรกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง
- วิทยาศาสตร์พืชไร่ขั้นสูง (หลักสูตรนานาชาติ สอนเป็นภาษาอังกฤษ)

๒) ระดับบัณฑิตศึกษา (วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต และปรัชญาดุษฎีบัณฑิต)

- วิทยาศาสตร์พืชไร่
- พันธุศาสตร์และการปรับปรุงพันธุ์พืช
- อารักขาพืช

๕. หลักสูตรการศึกษาสาขาเกษตรกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง

สาขาเกษตรกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง (NNCNC) เริ่มเปิดรับนักศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๖๑

จนถึงปัจจุบัน มีผู้สำเร็จการศึกษาแล้วจำนวน ๗ รุ่น รวมประมาณ ๑๐๐ คน

ปัจจุบัน : มีนักศึกษากำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรนี้ประมาณ ๑๕๐ คน

ชื่อหลักสูตร : ปริญญาตรีเกษตรกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง

ประเภทการจัดการศึกษา : ภาคปกติ

ระยะเวลาการศึกษา : ๔ ปี

จำนวนหน่วยกิตรวม : ๑๓๑ หน่วยกิต

วัตถุประสงค์เฉพาะของหลักสูตร

- เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรมทางการเมือง มีจรรยาบรรณในวิชาชีพ มีความกระตือรือร้น และสร้างสรรค์ พร้อมทั้งพัฒนาตนเองเพื่อยกระดับความรู้และทักษะใหม่ ๆ อยู่เสมอ เพื่อตอบสนองต่อพลวัตของตลาดแรงงาน
- เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีสมรรถนะในการประยุกต์ใช้และแก้ไขปัญหาในสาขาเกษตรกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง ได้แก่ เครื่องจักรกลการเกษตร ระบบอัตโนมัติ เทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีชีวภาพ และกระบวนการเพาะปลูกขั้นสูง เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน
- เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการ และมีความสามารถในการพัฒนาอาชีพสู่การเป็นผู้บริหาร นักวิจัย ที่ปรึกษา ผู้ถ่ายทอดเทคนิคและเทคโนโลยีขั้นสูงในภาคเกษตรกรรม

๖. ผลงานและกิจกรรมที่โดดเด่น

- ๑) การวิจัยและพัฒนา : มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนามได้พัฒนาสายพันธุ์พืชใหม่ ๆ เช่น ข้าวพันธุ์ T๑๒๕, Am, A๔, A๕ และมันเทศพันธุ์ใหม่ที่ให้ผลผลิตสูง
- ๒) ความร่วมมือระหว่างประเทศ : มีโครงการความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ เช่น โครงการฝึกอบรมร่วมกับมหาวิทยาลัย Changjiang และโครงการฝึกอบรมระดับปริญญาโทนานาชาติในด้านเศรษฐศาสตร์และสังคมวิทยาชนบท
- ๓) การพัฒนาเทคโนโลยีการเกษตร : มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตร เช่น การผลิตข้าวลูกผสม และการเลี้ยงหมูพันธุ์ผสมเพื่อการส่งออก

๗. การเติบโตของการเกษตรในเวียดนาม

- ๑) ในปี ๒๕๖๖ การเพิ่มมูลค่าของภาคการเกษตร ป่าไม้ และการประมงของเวียดนามเติบโตขึ้นร้อยละ ๓.๘๓ เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า
- ๒) ในช่วง ๙ เดือนแรกของปี ๒๕๖๗ การเติบโตของภาคการเกษตรอยู่ที่ร้อยละ ๓.๒ ซึ่งต่ำกว่าที่คาดการณ์ไว้เล็กน้อย เนื่องจากผลกระทบจากพายุไต้ฝุ่น Yagi
- ๓) อย่างไรก็ตาม การส่งออกผลิตภัณฑ์เกษตร ป่าไม้ และประมงในช่วง ๑๐ เดือนแรกของปี ๒๕๖๗ มีมูลค่ารวม ๕๑.๗๔ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๐.๒ เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี ๒๕๖๖ และคาดว่าจะถึง ๖๒ พันล้านดอลลาร์สหรัฐสำหรับทั้งปี
- ๔) การส่งออกข้าวยังคงเป็นภาคส่วนสำคัญ โดยคาดว่าจะส่งออกข้าวมากกว่า ๘ ล้านตัน สร้างรายได้กว่า ๕ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นสถิติใหม่

เปรียบเทียบการดำเนินงาน

เปรียบเทียบการดำเนินงานในประเด็นที่ศึกษาต่งานระหว่างมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย และ VIETNAM NATIONAL UNIVERSITY OF AGRICULTURE สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

หัวข้อ	มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติ เวียดนาม	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
๑. โครงสร้างและ การบริหารจัดการ	- มีโครงสร้างที่ค่อนข้างคล่องตัว เน้นการบริหารจัดการแบบรวมศูนย์ เพื่อตอบสนองนโยบายและทิศทางการพัฒนาภาคเกษตรของรัฐบาล เวียดนามอย่างรวดเร็ว มีการเชื่อมโยงกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนภายในประเทศอย่างใกล้ชิด	- มีโครงสร้างที่ซับซ้อนกว่า เนื่องจากมีวิทยาเขตหลายแห่งและคณะวิชาที่หลากหลาย การบริหารจัดการกระจายอำนาจในระดับหนึ่งเพื่อความยืดหยุ่นในการดำเนินงานของแต่ละวิทยาเขตและคณะวิชา โดยมี ๕ วิทยาเขตหลักและ ๑ สถาบันสมทบ วิทยาเขตทั้ง ๕ ได้แก่ บางเขน กำแพงแสน ศรีราชา เฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร และสถาบันสมทบ นอกจากนี้ยังมีสำนักงานเขตบริหาร การเรียนรู้พื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรี (โครงการจัดตั้งวิทยาเขตสุพรรณบุรี) รวมถึงมีความเป็นอิสระทางวิชาการสูง และมีการสร้างเครือข่ายกับนานาชาติ อย่างกว้างขวาง
๒. หลักสูตรและ การเรียนการสอน	- หลักสูตรมีความแข็งแกร่งในสาขาเกษตรพื้นฐาน เช่น พืชศาสตร์ สัตวศาสตร์ ประมง และปฐพีวิทยา มีการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมเกษตรที่กำลังเติบโตในเวียดนาม เน้นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการผลิต	- มีหลักสูตรที่ครอบคลุมและหลากหลาย ไม่เพียงแต่สาขาเกษตรพื้นฐาน แต่ยังรวมถึง วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มีความโดดเด่นในสาขาเกษตรสมัยใหม่ เช่น เทคโนโลยีชีวภาพ ทางเกษตร เกษตรอัจฉริยะ และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ นอกจากนี้ ยังเน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการและการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการทำงานในโลกที่เปลี่ยนแปลง
๓. ทรัพยากรมนุษย์และ การฝึกอบรม	- ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการฝึกอบรมในหลายมิติ โดยการพัฒนาคณาจารย์ และนักวิจัย การเสริมสร้างศักยภาพ	- มีนโยบายในการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน รวมถึงการส่งเสริมให้บุคลากรสายวิชาการผลิตผลงานวิจัยที่ได้มาตรฐานระดับสากล และสามารถตีพิมพ์

หัวข้อ	มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติ เวียดนาม	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
	Autonomous Higher Education Project (SAHEP)" ซึ่งเป็นโครงการที่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจำนวนมาก มีเป้าหมายสำคัญในการปรับปรุงศักยภาพของคณาจารย์ นักวิจัย และบุคลากรทางการบริหาร ที่เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนและการวิจัยโดยตรง รวมถึงการสนับสนุนการฝึกอบรมจากภายนอก โดยมีการรับความช่วยเหลือด้านเทคนิคจากองค์กรระหว่างประเทศ เช่น FAO ในการจัดฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการสำหรับคณาจารย์และนักวิจัย ซึ่งเป็นการยกระดับความรู้และทักษะเฉพาะทาง	ในวารสารระดับนานาชาติได้ รวมถึงมีสำนักพัฒนาการเรียนรู้ตลอดชีวิต (สพร.มก.) Lifelong learning Development Office (LLDO, KU) ซึ่งมีหน้าที่ออกแบบหลักสูตร/บริการ และการจัดการที่ตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการ โดยคำนึงถึงคุณค่าที่ผู้รับบริการพึงได้รับตลอดห่วงโซ่คุณค่าในกลุ่มพืช/สัตว์เศรษฐกิจด้วยนวัตกรรมการยกระดับคุณภาพสินค้าและบริการที่มุ่งสู่พรีเมียมโปรดักส์ และการกินดีอยู่ดี เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและตอบโจทย์ SDGs ด้านต่าง ๆ ตลอดจนการจัดการฝึกอบรมที่เน้นการ Up skill - Re skill เพื่อพัฒนาสมรรถนะกลุ่มบุคคลในทุกช่วงวัยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตด้วยองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่ทันสมัยและนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง รวมทั้งการพัฒนาสื่อที่ทันสมัยในรูปแบบของ Application และ Platform ที่เหมาะสมเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าถึงความรู้และบริการวิชาการ
๔. เทคโนโลยีและนวัตกรรม	- มีจุดเน้นด้านการวิจัยและพัฒนา โดยให้ความสำคัญกับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ และการพัฒนาเทคโนโลยีเป็นจุดเด่นสำคัญ โดยมีเป้าหมายที่จะเป็นศูนย์คุณภาพชั้นนำระดับประเทศและก้าวหน้าระดับภูมิภาคในด้านการเกษตรและการพัฒนาชนบท โดยมีการส่งเสริมความร่วมมือทั้งภายใน ประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการศึกษา วิจัย และถ่ายทอดเทคโนโลยีนวัตกรรม เพื่อการผลิต เช่น การวิจัยและพัฒนาการใช้ประโยชน์จากสาหร่ายสีเขียว เห็ด และพืชสมุนไพรต่างๆ มาเป็นอาหาร ยา รวมถึงการส่งเสริม	- มุ่งเน้นนวัตกรรมเกษตรยุคใหม่ที่จะมีบทบาทสำคัญในการช่วยแก้ปัญหาของเกษตรกรไทยและเสริมสร้างให้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตสำคัญของผลิตภัณฑ์เกษตรของโลก ตลอดจนมี ศูนย์เทคโนโลยีชีวภาพเกษตรที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์รวมบุคลากร ทรัพยากร และงบประมาณ เพื่อการวิจัย การบริการ และการบัณฑิตศึกษาทางด้านเทคโนโลยีชีวภาพเกษตร ตลอดจนมีหลักสูตร ท.บ. (เทคโนโลยีชีวภาพทางการเกษตร) ที่ผลิตบุคลากร เพื่อสนับสนุนการศึกษา วิจัย และพัฒนาการเกษตรด้วยเทคโนโลยีชีวภาพผลิตทรัพยากรบุคคลด้านเทคโนโลยีชีวภาพทางการเกษตร เพื่อตอบสนองความต้องการของภาครัฐ และภาคเอกชน นอกจากนี้

หัวข้อ	มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติ เวียดนาม	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
	ผู้ประกอบการใหม่ (Start-up) มีการจัดกิจกรรม "Start-up and Innovation Journey and VNUA Job Day" เพื่อส่งเสริมการสร้าง นวัตกรรมและการเป็นผู้ประกอบการในภาคเกษตร	ยังมีผลงานนวัตกรรมการเกษตรหลากหลายด้าน ตั้งแต่การพัฒนาพันธุ์พืช ไปจนถึงเทคโนโลยี การเกษตรที่ทันสมัย และการพัฒนาระบบการจัดการฟาร์ม และบริการด้านการเกษตร ผลงานนวัตกรรมที่โดดเด่น เช่น การพัฒนาพันธุ์พืช โดยได้พัฒนาพันธุ์ข้าวโพด และอ้อยที่เหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศและดินของประเทศไทยและเทคโนโลยีการเกษตรที่ทันสมัย เช่น ระบบโรงเรือนและสถานเพาะชำ การจัดการน้ำ ภูมิสารสนเทศ การเกษตร และการจัดการหลังการเก็บเกี่ยว
๕. การวิจัยและพัฒนา (R&D)	- ให้ความสำคัญกับการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านการวิจัย การพัฒนา บุคลากร และการสร้างเครือข่ายสนับสนุน นวัตกรรมโดยได้รับงบประมาณลงทุนจำนวนมาก โดยเฉพาะจากโครงการ "Supporting for Autonomous Higher Education Project" (SAHEP) ซึ่งมีมูลค่า ๕๔.๒ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โครงการนี้มุ่งเน้นการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและการเสริมสร้างศักยภาพของคณาจารย์ นักวิจัย และบุคลากรทางการบริหาร เพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนและการวิจัย มีการก่อสร้างอาคารใหม่ ๑๓ โครงการ รวมถึง อาคารกลางและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการวิจัยและเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่สำคัญ คือ การสร้าง "ศูนย์ความเป็นเลิศด้านการวิจัยและนวัตกรรม" รวมถึงการถ่ายทอดเทคโนโลยีและความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรม มีความร่วมมือกับบริษัทเอกชน เช่น Syngenta Vietnam ในด้านการฝึกอบรม การ	- มีการสนับสนุนการวิจัยและนวัตกรรมอย่างรอบด้าน โดยมีศูนย์วิทยาการขั้นสูง และห้องปฏิบัติการ ที่เป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติ โดยมี "สถาบันวิทยาการขั้นสูง" ซึ่งประกอบด้วย ๗ ศูนย์ วิทยาการขั้นสูง และศูนย์วิจัยเฉพาะทางต่างๆ ที่ดำเนินงานในลักษณะทีมวิจัยแบบบูรณาการข้ามภาควิชา/คณะ มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน เช่น อาคารสถานที่ อุปกรณ์ และบุคลากร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพสูงสุด และมีเป้าหมายที่จะจัดให้มีห้องปฏิบัติการขั้นสูงที่พร้อมสำหรับการสร้างผลงานระดับสากล สำหรับการสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา มีสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (KURDI) เปิดรับข้อเสนอโครงการวิจัย เพื่อขอรับทุนสนับสนุนงานวิจัยมูลฐาน รวมถึงทุนสำหรับ "หน่วยบ่มเพาะการวิจัยเฉพาะทาง" ซึ่งเป็นการสนับสนุนงานวิจัยตั้งแต่ต้นน้ำ นอกจากนี้ยังได้รับการสนับสนุนจากโครงการพลิกโฉมระบบอุดมศึกษาของประเทศไทย (Reinventing University Program) และแหล่งทุนอื่น ๆ เพื่อสนับสนุน

หัวข้อ	มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติ เวียดนาม	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
	ถ่ายทอดเทคโนโลยี และการสร้าง แบบจำลองการผลิต สิ่งนี้ช่วย เชื่อมโยงงานวิจัยเข้ากับการประยุกต์ ใช้ในภาคเกษตรโดยตรง	นักวิจัยรุ่นใหม่และงานวิจัยขั้นพื้นฐาน และประยุกต์
๖. การบริการวิชาการ แก่สังคม	- มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดองค์ ความรู้และเทคโนโลยีให้แก่เกษตรกร และชุมชนท้องถิ่น ผ่านโครงการ ฝึกอบรม การสาธิตแปลง และการ ให้คำปรึกษา เพื่อยกระดับคุณภาพ ชีวิตและเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร ของเกษตรกรเวียดนาม	- มีบทบาทในการบริการวิชาการที่กว้างขวาง ตั้งแต่การจัดอบรม สัมมนา การให้ คำปรึกษา ไปจนถึงการพัฒนาชุมชน อย่างยั่งยืน การสร้างศูนย์เรียนรู้ และ การเผยแพร่องค์ความรู้สู่สาธารณะ นอกจากนี้ยังมีบทบาทสำคัญในการผลักดัน นโยบายและแก้ปัญหาสำคัญของภาคเกษตร และสังคมไทย
๗. ความร่วมมือระหว่าง ประเทศ	- กำลังขยายความร่วมมือกับสถาบัน การศึกษาและองค์กรระหว่างประเทศ มากขึ้น โดยเฉพาะในภูมิภาคอาเซียน และเอเชีย เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และพัฒนาศักยภาพ การวิจัย	- มีเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประเทศ ที่แข็งแกร่งและกว้างขวางอย่างยาวนาน ทั้งในด้านการแลกเปลี่ยนนักศึกษา อาจารย์ การวิจัยร่วม และโครงการพัฒนา ต่างๆ ทำให้มีความเป็นสากลสูงและ มีความร่วมมือกับหลายสถาบันการศึกษา และองค์กรในต่างประเทศหลากหลาย ด้าน ทั้งในด้านการศึกษา วิจัย และ การแลกเปลี่ยนบุคลากร เช่น การ แลกเปลี่ยนนักศึกษาและอาจารย์ หลักสูตร ๒+๒ โครงการฝึกงาน และการวิจัยร่วมกัน ที่รู้จักในระดับนานาชาติ
๘. วิสัยทัศน์และทิศทาง ในอนาคต	- มุ่งมั่นที่จะเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ ระดับภูมิภาคในด้านการเกษตรและ ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นศูนย์กลาง การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่ ยั่งยืน และเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญ ในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคเกษตร ของเวียดนาม	- มีวิสัยทัศน์ที่จะเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ ระดับโลกที่สร้างสรรค์องค์ความรู้และ นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน มุ่งเน้น การสร้างบัณฑิตที่มีคุณธรรมและ นวัตกรรมที่พร้อมขับเคลื่อนประเทศชาติ และสังคมโลก

การเปรียบเทียบ SWOT ระหว่างมหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม (Vietnam National University of Agriculture) กับ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย (Kasetsart University)

๑. Strengths (จุดแข็ง)

ปัจจัย	มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
ด้าน ภาพลักษณ์ องค์กร	- เป็นมหาวิทยาลัยด้านการเกษตรที่มี ชื่อเสียงในเวียดนาม โดยเฉพาะใน ภาคเหนือ	- เป็นหนึ่งในสถาบันการศึกษาด้านเกษตร ที่เก่าแก่ และมีชื่อเสียงในระดับภูมิภาคอาเซียน
ด้านวิชาการ	- มีกิจกรรมการวิจัยด้านเกษตรที่พัฒนา เทคโนโลยีใหม่ ๆ และการปรับปรุง ผลผลิตทางการเกษตร - มีหลักสูตรด้านเกษตรที่ครอบคลุมหลายด้าน เช่น วิศวกรรมเกษตร วิทยาศาสตร์ การเกษตร การจัดการเกษตร	- มีการวิจัยด้านเกษตรที่ครอบคลุมทุกด้าน รวมทั้งการพัฒนาเทคโนโลยีการเกษตรสมัยใหม่ เช่น Smart Farming และการเกษตรแม่นยำ - มีหลักสูตรการเกษตรที่หลากหลายและทันสมัย พร้อมการอบรมวิชาชีพและการศึกษาด้านการพัฒนา เกษตรยั่งยืน
ด้านการ สนับสนุนจาก ภาครัฐ	- ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเวียดนาม ในด้านงบประมาณและการพัฒนา เทคโนโลยี การเกษตร	- เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีการสนับสนุนจาก ภาครัฐอย่างแข็งแกร่ง โดยเฉพาะในด้านการ พัฒนาเกษตรและวิจัยด้านการเกษตร

๒. Weaknesses (จุดอ่อน)

ปัจจัย	มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
ด้าน งบประมาณ	- ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล แต่ยังไม่ เพียงพอ สำหรับการวิจัยและการพัฒนา เทคโนโลยีใหม่ด้านการเกษตร	- ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ แต่ยังไม่เพียงพอ จึงส่งผลในการต่อยอดการพัฒนาโครงการวิจัย บางประเภท
ด้านทรัพยากร และอุปกรณ์	- อุปกรณ์การเกษตรที่ทันสมัยของ มหาวิทยาลัย ยังไม่เพียงพอในการ นำไปใช้ในการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี ด้านการเกษตร	- เครื่องมือด้านการพัฒนาเทคโนโลยี ด้านการเกษตรที่ทันสมัย ยังคงจำกัดในบาง สาขาวิชา
ด้านตลาด แรงงาน	- ความต้องการของตลาดแรงงานในด้าน การเกษตรสูง ในขณะที่มีจำนวนบัณฑิตที่ จบการศึกษาด้านการเกษตรน้อยลง	- หลักสูตรการศึกษาด้านเกษตรไม่ตอบสนอง ต่อความต้องการของตลาดแรงงาน

๓. Opportunities (โอกาส)

ปัจจัย	มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
การเติบโตทางเศรษฐกิจ	- ประเทศเวียดนามมีอัตราการส่งออกผลผลิตการเกษตรสูงขึ้น	- ประเทศไทยได้กำหนดยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งมีเป้าหมายไทยในการส่งเสริมตลาดภาคการเกษตร และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และมีการดำเนินโครงการ BCG (Bio-Circular-Green Economy) จึงเป็นการสนับสนุนและผลักดันให้ตลาดเกษตรและการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเกิดการเติบโต
ด้านเทคโนโลยี	- ภาคเอกชนของเวียดนามมีความเชื่อมั่นและให้ความสนใจกับการพัฒนาเทคโนโลยีด้านเกษตรของสถาบัน จึงทำให้การศึกษาและการวิจัยมีความน่าสนใจและมีโอกาสทางการตลาด	- บุคลากรผู้มีความรู้และเชี่ยวชาญงานวิจัยด้านเทคโนโลยีการเกษตรเป็นที่ต้องการและยอมรับของภาคเอกชน เช่น การปรับปรุงพันธุ์พืชและสัตว์ เครื่องจักรกลการเกษตรอัจฉริยะ
ด้านความร่วมมือระหว่างประเทศ	- ความร่วมมือทางวิชาการและการวิจัยกับสถาบันในต่างประเทศ โดยมีการลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยเกือบ ๑๒๐ แห่งใน ๒๕ ประเทศ	- ความร่วมมือทางวิชาการและการวิจัยกับสถาบันในต่างประเทศ กว่า ๗๐๐ แห่ง ทุกภูมิภาคทั่วโลก

๔. Threats (ภัยคุกคาม)

ปัจจัย	มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย
การแข่งขันระหว่างสถาบัน	- การเติบโตของมหาวิทยาลัยใหม่ ๆ และการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาทำให้เกิดการแข่งขันภายในประเทศ	-
โลกทัศน์ยุคใหม่	-	- เด็กรุ่นใหม่มีความสนใจด้านการเกษตรน้อยลง และนิยมที่จะศึกษาต่อในด้านต่าง ๆ ตามกระแสของโลก
การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม	- ปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมส่งผลกระทบต่อการวิจัยและการเกษตร	- ปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมส่งผลกระทบต่อการวิจัยและการเกษตร

การนำผลการศึกษาดูงานมาใช้ประโยชน์ในประเทศไทย

มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม (VNUA) เป็นสถาบันการศึกษาชั้นนำด้านการเกษตรของเวียดนาม ซึ่งมีการวิจัยและพัฒนาหลายด้านที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในประเทศไทยได้ โดยเฉพาะในบริบทของความร่วมมือทางวิชาการ เทคโนโลยีเกษตร และการพัฒนาอย่างยั่งยืน สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในประเทศไทยได้ ดังนี้

๑. เทคโนโลยีการเกษตรแม่นยำ (Precision Agriculture) งานวิจัยของ VNUA ด้านการใช้เซนเซอร์ โดรน และระบบ AI เพื่อเพิ่มผลผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำมาถ่ายทอดยังเกษตรกรไทย เพื่อพัฒนา Smart Farming ซึ่งในประเทศเวียดนามมีการใช้เทคโนโลยีเหล่านี้อย่างแพร่หลายมากกว่าในประเทศไทย ในประเทศไทยอาจต้องนำเทคโนโลยีดังกล่าวมาช่วยในการตรวจสอบสภาพแวดล้อมการเกษตรในเชิงลึก โดยเฉพาะการตรวจสอบพื้นที่ที่มีขนาดใหญ่และห่างไกล ซึ่งมีประโยชน์ในการเก็บข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสภาพอากาศ ดิน น้ำ และพืช เพื่อปรับการจัดการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ๑) ใช้โดรนในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความชื้นในดิน การแพร่กระจายของโรคพืช และการประเมินผลผลิต ๒) ใช้เซนเซอร์ในการตรวจวัดดินและน้ำ ตรวจสอบค่าความชื้นในดินและสภาพน้ำ เพื่อให้การใช้น้ำและปุ๋ยมีประสิทธิภาพสูงสุด

๒. เทคโนโลยีการเกษตรอัจฉริยะ (Smart Irrigation) VNUA มีการพัฒนาระบบการจัดการน้ำอัจฉริยะที่ใช้เทคโนโลยี IoT (Internet of Things) ในการควบคุมและตรวจสอบการใช้น้ำในระบบการเกษตร ควบคุมโดยเซนเซอร์และคำนวณความต้องการน้ำในแต่ละแปลงเกษตร เพื่อให้การใช้น้ำมีประสิทธิภาพสูงสุด มีระบบตรวจสอบน้ำผ่านแอปพลิเคชันจากมือถือ หรือคอมพิวเตอร์ ด้วยการเชื่อมต่อกับเซนเซอร์ที่ติดตั้งในพื้นที่ ในขณะที่ประเทศไทยยังมีการใช้น้ำเพื่อการเกษตรที่ฟุ่มเฟือยและขาดการใช้เทคโนโลยีอัจฉริยะในการจัดการน้ำอย่างเต็มที่ รวมทั้ง มีระบบฐานข้อมูลในการจัดการข้อมูลฟาร์ม เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับผลผลิต การบำรุงรักษาพืช และการตรวจสอบสภาพแวดล้อม

๓. การเกษตรอินทรีย์ในเชิงพาณิชย์ (Commercial Organic Farming) VNUA มีการพัฒนาเกษตรอินทรีย์เชิงพาณิชย์ ที่มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการเพาะปลูกโดยใช้เทคโนโลยีชีวภาพโดยใช้จุลินทรีย์เพื่อปรับปรุงคุณภาพดินและเสริมสร้างการเจริญเติบโตของพืชโดยไม่ต้องพึ่งพาสารเคมี และการตรวจสอบผลผลิตด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลโดยใช้แอปพลิเคชันมือถือ เพื่อให้เกษตรกรติดตามผลผลิตอินทรีย์ของตน และตรวจสอบคุณภาพและความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ที่ส่งออก ซึ่งในประเทศไทยเกษตรกรยังไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีที่สามารถนำมาพัฒนาในเชิงพาณิชย์ในระดับที่กว้างขวาง และประเทศไทยต้องพัฒนาให้มาตรฐานเกษตรอินทรีย์เป็นที่ยอมรับในตลาดโลกให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการส่งออกและสร้างรายได้ให้เกษตรกรเพิ่มขึ้น

๔. การเกษตรท่องเที่ยว (Agri-tourism) เวียดนามได้มีการพัฒนาการเกษตรท่องเที่ยว โดยการนำเทคโนโลยีมาช่วยสร้างประสบการณ์ใหม่ให้กับนักท่องเที่ยว เช่น การใช้แอปพลิเคชันมือถือที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับฟาร์ม หรือการพัฒนาประสบการณ์ท่องเที่ยวแบบเชิงเกษตร โดยนักท่องเที่ยวสามารถสแกน QR Code เข้าถึงข้อมูลแบบเรียลไทม์เกี่ยวกับกระบวนการผลิตพืชและการใช้เทคโนโลยีในการทำเกษตรที่ยั่งยืน ซึ่งผลิตภัณฑ์ต่างๆ ของประเทศไทย ยังไม่มีการให้นักท่องเที่ยวหรือผู้บริโภคสแกน QR Code เพื่อรับทราบข้อมูลของผลิตภัณฑ์

๕. การผลิตพลังงานจากชีวมวล (Biomass Energy) สำหรับภาคการเกษตรเวียดนามมีการพัฒนาการผลิตพลังงานจากชีวมวล ที่ใช้ของเสียจากการเกษตร เช่น ฟางข้าว เศษไม้ และเปลือกถั่ว เพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้าหรือพลังงานความร้อนที่สามารถใช้ในกระบวนการผลิตในฟาร์ม ซึ่งในประเทศไทยมีการนำไปใช้ในบางพื้นที่ บางภาคส่วนในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ไม่แพร่หลายเท่าในประเทศเวียดนาม

๖. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม งานวิจัยของ VNUA ด้านการจัดการดิน น้ำ และป่าไม้ที่ยั่งยืน สามารถนำมาใช้ในโครงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของไทย โดยเฉพาะในพื้นที่ภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือที่มีลักษณะภูมิประเทศใกล้เคียงกัน

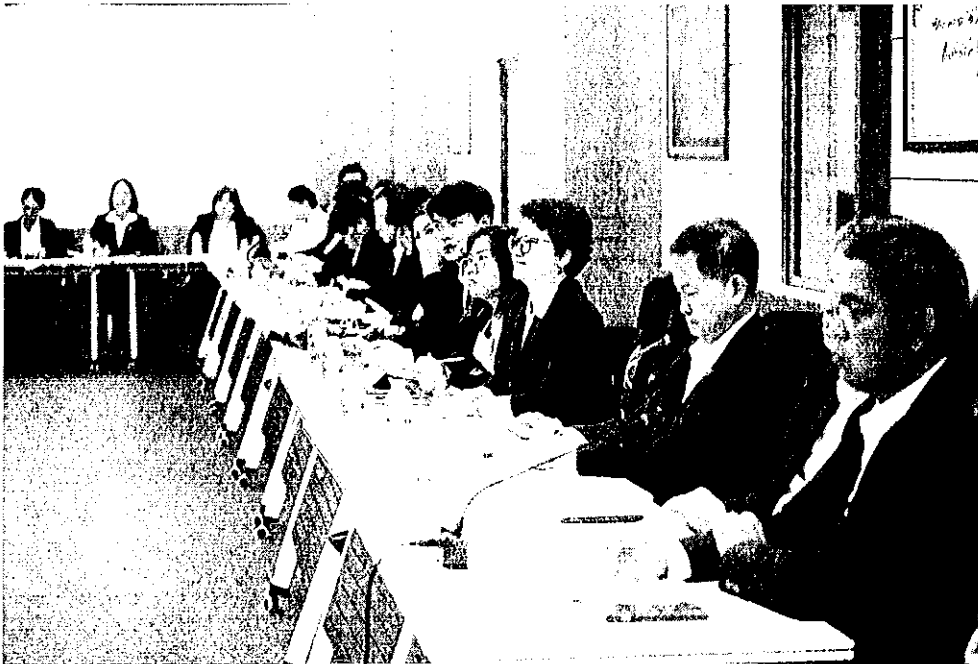
๗. การพัฒนาพันธุ์พืชและสัตว์ทนโรค งานวิจัยด้านพันธุกรรมพืช เช่น ข้าว พืชผัก หรือพันธุ์สัตว์ที่ทนต่อสภาพอากาศรุนแรง หรือโรคระบาด สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลและนำไปทดลองปลูกหรือเลี้ยงในไทยได้

ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

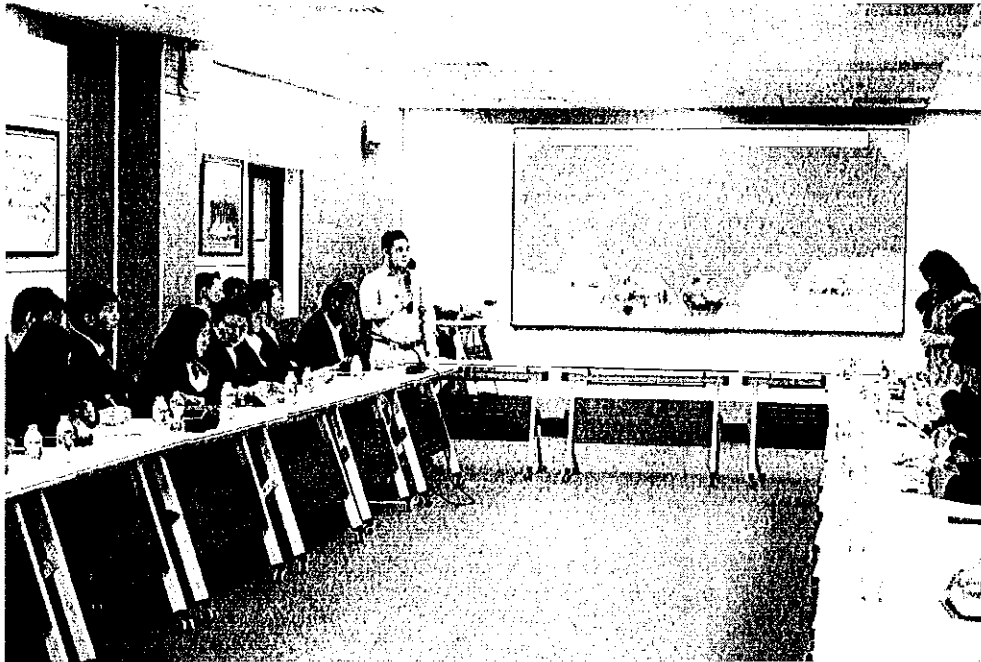
หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	ข้อเสนอแนะ
๑. เิงนโยบาย	
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์	๑. กำหนดให้การสร้างความมั่นคงด้านอาหารและการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมทั้งเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของภาคเกษตรไทยในตลาดโลก เป็นวาระของสำคัญของประเทศ ๒. พัฒนาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ๓. สนับสนุนเกษตรกรอินทรีย์และส่งเสริมการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ๔. ผลักดันการพัฒนาเกษตรอุตสาหกรรมที่สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ
กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	- ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาและการวิจัยด้านเกษตร เสริมสร้างการบูรณาการความร่วมมือทั้งจากภาคีเครือข่ายภายในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนพัฒนาเทคโนโลยีด้านการเกษตร เพื่อการศึกษาและการวิจัยให้เท่าทันสถานการณ์ปัจจุบันของโลก
กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการคลัง	- สนับสนุนเงินทุนสำหรับ Start up ด้านเกษตรเพื่อพัฒนาโมเดลธุรกิจที่สอดคล้องกับแนวโน้มของตลาด
กระทรวงคมนาคม	- พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโลจิสติกส์และการส่งออกสินค้าเกษตร
๒. เิงปฏิบัติ	
กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	๑. ส่งเสริมหลักสูตรที่เน้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมเกษตร เช่น เกษตรอัจฉริยะ (Smart Farming) และชีวเคมีเกษตร ๒. สนับสนุนโครงการวิจัยที่มีเป้าหมายในการเพิ่มผลผลิตและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ๓. สร้างเครือข่ายระหว่างมหาวิทยาลัย สถาบันวิจัย และภาคธุรกิจ เพื่อการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ด้านการเกษตร ๔. ส่งเสริมโครงการฝึกอบรมด้านการเกษตรให้กับนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงเพิ่มจำนวนโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและเจ้าหน้าที่กับสถาบันการศึกษาอื่นในภูมิภาคเอเชียและทั่วโลก ๕. จัดทำและปฏิบัติตามแผนความร่วมมือระหว่างประเทศของมหาวิทยาลัย จัดทำระเบียบเกี่ยวกับการบริหารจัดการกิจกรรมความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้หน่วยงาน/บุคคลต่างๆ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	ข้อเสนอแนะ
	เข้าร่วมกิจกรรมความร่วมมือระหว่างประเทศ รวมทั้งติดตามและประเมิน เพื่อการพัฒนาและต่อยอดในเรื่องดังกล่าว
	๖. ขยายขอบเขตการฝึกอบรมต่างประเทศ ยกกระดับความร่วมมือ ด้านการฝึกอบรมกับต่างประเทศควบคู่ไปกับการติดตามการประกัน คุณภาพ ดำเนินการรับรองคุณภาพโครงการฝึกอบรมเป็นระยะๆ ขยายและพัฒนาโครงการฝึกงานในต่างประเทศและในประเทศ
กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	- ส่งเสริมโครงการฝึกอบรมด้านการเกษตรให้กับนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงเพิ่มโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและเจ้าหน้าที่กับสถาบัน การศึกษาอื่นในภูมิภาคเอเชียและทั่วโลก
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์	๑. เร่งส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและดิจิทัลในภาคเกษตร พร้อมนำระบบ อัตโนมัติและ AI มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต
	๒. พัฒนาและผลักดันแนวทางการใช้ทรัพยากรดินและน้ำอย่างยั่งยืน
	๓. ประสานงานอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง กับหน่วยงานระดับจังหวัด เพื่อเสนอโครงการ หัวข้อการวิจัยถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อใช้ประโยชน์ จากการลงทุนจากองค์กรระหว่างประเทศ
	๔. มุ่งเน้นการดำเนินงานและบริหารจัดการโครงการ/ข้อตกลงที่มีอยู่ อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้ประโยชน์จากความช่วยเหลือจากองค์กร หน่วยงาน และนักวิทยาศาสตร์ต่างประเทศเพื่อขยายเครือข่าย ความร่วมมือด้านการศึกษาและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ผ่านโครงการใหม่ๆ
	๕. ส่งเสริมโครงการฝึกอบรมด้านการเกษตรให้กับนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงเพิ่มโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและเจ้าหน้าที่กับสถาบัน การศึกษาอื่นในภูมิภาคเอเชียและทั่วโลก

ภาพ : ศึกษาปฏิบัติงานด้านพัฒนาหลักสูตรด้านเกษตรสมัยใหม่ ณ มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม
Vietnam National University of Agriculture (VNUA) เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๘

ภาพ : ศึกษาปฏิบัติงานด้านพัฒนาหลักสูตรด้านเกษตรสมัยใหม่ ณ มหาวิทยาลัยเกษตรแห่งชาติเวียดนาม
Vietnam National University of Agriculture (VNUA) เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๘ (ต่อ)

๔. รายงานการลงพื้นที่เพื่อศึกษาดูงานสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ในฮานอย
ณ Ho Chi Minh Museum/พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติประวัติศาสตร์เวียดนาม
เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๘

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเวียดนาม

ประวัติ

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเวียดนาม ตั้งอยู่ในกรุงฮานอย ตัวอาคารเป็นสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานระหว่างตะวันตกกับตะวันออก สร้างขึ้นโดยเจ้าอาณานิคมชาวฝรั่งเศส เคยเป็นสถาบันการศึกษาวิจัยทางโบราณคดีของเจ้าอาณานิคมในปี ค.ศ. ๑๙๑๐ ต่อมาตัวอาคารได้รับการปรับปรุงจนแล้วเสร็จในปี ค.ศ. ๑๙๓๒ ขณะนั้นมีชื่อว่า พิพิธภัณฑสถานศิลปะตะวันออก (East Art Museum) สิ่งของและผลงานต่าง ๆ ที่นำมาจัดแสดงล้วนอยู่ในดุลยพินิจของฝรั่งเศสทั้งสิ้น หากแต่ภายหลังปี ค.ศ. ๑๙๕๔ เมื่อเวียดนามมีชัยชนะเหนือเจ้าอาณานิคมและได้รับเอกราช พิพิธภัณฑสถานแห่งนี้กลายเป็นของรัฐบาลเวียดนาม สิ่งของและเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่นำมาจัดแสดงล้วนแล้วแต่อยู่ในดุลยพินิจของรัฐบาลเวียดนามทั้งสิ้น และเปิดให้เข้าชมอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๘ จนถึงปัจจุบัน

ข้อมูลทั่วไป

พิพิธภัณฑสถานแห่งนี้แสดงถึงบทบาทของเขาในประวัติศาสตร์เวียดนาม ภายในพิพิธภัณฑสถานจัดแสดงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองโฮจิมินห์และภาคใต้ของเวียดนาม โดยเป็นที่รวบรวมโบราณวัตถุ เอกสาร และการจัดแสดงมากมายที่เน้นช่วงเวลาต่าง ๆ ของประวัติศาสตร์เวียดนาม รวมถึงยุคก่อนประวัติศาสตร์ อารยธรรมจาม ยุคอาณานิคมฝรั่งเศส และสงครามเวียดนามด้วยพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้เป็นสถานที่ที่ยอดเยี่ยมสำหรับการเรียนรู้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับมรดกอันยาวนานของโฮจิมินห์ซิตี้อยู่ในอาคารมีการจัดแสดงโบราณวัตถุและศิลปวัตถุกว่า ๗,๐๐๐ ชิ้น สันนิษฐานว่ามีอายุอยู่ในช่วงวัฒนธรรมหว่าบิ่นและบัคเซิน (Hoa Binh and Bac Son Culture) โบราณวัตถุที่มีชื่อเสียงที่สุดในพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้คือ กลองดงเซิน สันนิษฐานว่าอยู่ในสมัยวัฒนธรรมดงเซิน (Dong Son Culture) มีอายุราว ๕๐๐ - ๓๐๐ ปีก่อนคริสตกาล นอกจากนี้ยังมีการจัดแสดงเครื่องราชูปโภคของพระมหากษัตริย์สมัยราชวงศ์เหงวียน ซึ่งเป็นราชวงศ์สุดท้ายของเวียดนามที่ปกครองประเทศภายใต้ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ก่อนที่สถาบันกษัตริย์จะสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองเข้าสู่ระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์